

د بناپیری ورغوی

د شعرونو لړلیک مجموعه

پیر محمد کاروان

Ketabton.com

د کتاب پيژندنه:

د کتاب نوم	د بناپېری ورغوی،
وینناوال	پیر محمد کاروان
خپرندوی	دانش خپرندویه ټولنه
د خپرېدونېټه	تله ۱۳۹۷ هجري لمريز کال
د چاپ شمير	۱۰۰۰ ټوکـه
د پشټۍ انځور	استاد محمد حسن پاوند
د عنوان ليک	استاد قمرالدين چشتي
کمپوز او ډيزاين	محمد ابراهيم اميري

يادونه

له ډير گران ورور محمد ابراهيم اميري نه يوه دنيا مننه چې د بناپېری ورغوي ته يې کتابي بڼه ورکړه.

د انټير نيټ په مخ اوډ نکی : سمسور مبيبي

بناپیری زما همزولې

نه پوهیږم چې خومره شاعر یم او خومره نه. زه چې اوس د خپل تیر ژوند په خاص ډول د ماشومتوب شپې را یادوم، نو خپل ځان له اوس نه زیات په ماشومتوب کې راته ښه شاعر و بریښي. همدا اوس هم د اوسنیو شپو، تراژیدو، خوبنیو او ښکلاوو د ښې انځورونې لپاره د خپل تیر ژوند په تیره بیا د ماشومتوب رنگینې شپې په پور را اخلم او د خپل شعر د کورگي سندریز دیوالونه ترې جوړوم. په ماشومتوب کې چې د تورو او کلماتو خاپیری مې په حکم کې نه وې، نو د ماشوم شاعرانه کیفیت خو مې په حکم کې و. د بنا پیریانو کیسې مې دومره ریښتیا گنلې چې د شپې به مې په خوبونو لیدې. په خپل ماشوم ذهن او خیال کې به مې یوه بناپیری جوړوله او ما به وې چې د اوسپنې خپلې به ورپسې زړوم. په ځنگل کې یو ناست ملنگ به اسم اعظم را ښیې، دعا به راته کوي او بیا به د بناپیریو جامې په لاس راځي.

په ماشومتوب کې له فطرت او تخیل سره له تصنع او عقل نه پاکه مینه کیرې او همدا مینه د سړي راتلونکي هم جوړوي.

کورنی چاپیریال هم د ماشوم په راتلونکي اغیز لري. که څه هم نه مې پلار شاعر و او نه مې مور شاعره وه، خو بیا هم مور او پلار مې ماته ډیر شاعرانه کښتونه را ښلې دي.

زما د مور د ماشومتوب او ځوانۍ ټول ژوند په غمونو او تراژیدو کې تیر و شوی دی. تراژیدي مې له مور نه په میراث وړې ده او ترننه د تراژیدي هنر سره مینه لرم. تراژیدي موسیقې مې خوبښېرې، تراژیدي فلمونه، افسانې ناولونه او شعرونه مې خوبښېرې. زما د مور څلور وروڼه یو په بل پسې مړ شوي وو. کله چې زه لږ غټی شوم، نو مور به مې د نورو افسانو تر څنگه د خپلو وروڼو د مرگونو کیسې راته کولې. له کیسې وروسته به مې مور وژړل، ما به مې مور ښکلوله او زارې به مې ورته کولې چې بس دی، مورې مه ژاړه. کله کله به مور د خپلو وروڼو په یاد یوه نیمه لنډۍ په غلي او ازویله. د مور او ازبه پر ما خوږ لگیده او ماته به یې ژړا راوسته. ما مخکې وویل چې زه په ماشومتوب کې په تورو او کلماتو لاسبری نه وم، کنه کنه ډیر کیفیتونه به مې د تورو او کلماتو په زور شاعرانه کړې وای. یوه خاطره درته لیکم چې شعرته ډیره ورته ده: _مور مې دویم پور په کوټه کې را ته ټال جوړ کړی و، زه به په ټال کې زنگیدم. د دویم پور د کوټې له کړکۍ نه به مې مخامخ غرونو ته کتل. مخامخ غرونه به هم زنگیدل. زه نه پوهیدم چې دا غورنه څنگه زانگي؟ کله به چې زه له ټال نه را کوز شوم. دوی به هم ځای پر ځای و دریدل. یوه ورځ نری نری باران وریدلی و. زه په ټل کې زنگیدم. ناڅاپا مې مخامخ غرونو ته پام شو. د غرونو پر لمن د بوډۍ ټال (شنه زرغونه) غوړیدلی و. غرونه زنگیدل. ما له ځانه سره وویل چې دا به د غرونو ټال وي او غرونه به په دې ټال کې زانگي. پر غرونو را خوره شنه زرغونه مې د غرونو ټال باله.

په همدې ډول له عجیبو شاعرانه کیفیتونو سره را لویدم. پلار مې ډیر دینداره او امانتداره سړی دی. ډیر وخت به په نیمه شپه کې د تهجد لمانځه ته پاڅیده. کله کله به یې زه هم له ځان سره پاڅولم. د نیمې شپې

چوپتيا او د ستورو ځلا به را باندې ډيره بڼه لگيده . کله کله به يې په اسمان کې هغه نژدې شوي ستوري را وبنودل . يو ستوری به غټ تک سپين و . پلار به مې ويل چې دا ليلاده . بل ستوری به د سپين غټ ستوري نه لرو وروکی او سوربخون رنگ يې و . پلار به مې ويل چې دا مجنون دی . دوی دواړه يو پر بل مين وو او دواړه د خدای په قدرتونو اسمان ته ختلي دي . دوي په کال کې يو ځل سره غيږې ورکوي او که چا غيږ په غيږ يو ځای سره وليدل . چې هر سوال يې له خدای پاک نه وکړ ، سوال يې قبلوي . ما به هم په زړه کې ويل چې بڼه که غيږ په غيږ يې ووينم . نو کوم سوال به له خدایه کوم ؟ سوال به مې نه خوښيده . په دې سوچونو کې به خوب وړی وم . پلار به مې د شاتو له مچيو سره ډيره مينه لرله . کله به چې ژمی تير شو . زمور کډې به د غرونو بانډو ته تلې . زمور غرونه د خيږيو په گڼو ځنگلونو پټ دي . ځيني د نښترو ځنگلونه هم لري . پلار به مې د ځنگل په لمن کې د اوبو پر غاړه د شاتو مچۍ څارلې . د اوبو غاړې ته به يوه يوه مچۍ راتله او به به يې په خوله کې اخيستې او د خيږيو په ځنگل به ور ننوته . پلار به مې هغه ځای معلوم کړ . بيا به د خيږيو په ځنگل کې پسې گرځيدو . کله نا کله به مو خيږيو په يوه لويه ونه کې د شاتو د مچيو کور پيدا کړ . مچۍ به د لمر د وړانگو په غيږ کې لکه گرځندې سپرغۍ د لويې ونې سوري ته ننوتې او ځيني به ترې راوتې . دا انځور اوس هم زما په ذهن کې ژوندی دی او اوس هم دا ښکلا په لفظونو کې نه شم نغښتلاي . پلار به مې د خيږۍ لويه ونه د شاتو پسې سوری کړه . تختې تختې شات به پکې وو . د شاتو د مچيو په ټوپکي کې به يې گوتې وهلې يوې نيمې به پر گوتو او لاسونو وچيچه ، خود پلار به مې هيڅ چرت هم نه خرابيده . کله به يې چې پر مخ او يا د سترگو سره نژدې وچيچه . نو ماته به يې ويل چې دا لشي يې را وباسه . ما به لشي ترې را وويستې . کله به چې زه د شاتو مچيو وچيچلم ، نو ما به ژړل . پلار به مې راته ويل چې ستنه يې درته ولگوله . دا د هر مرض دارو دي . پلار به مې د مچيو په مينځ کې يوه اوږده زرينه مچۍ پيدا کړه ماته به يې راکړه ويل به يې چې ورو ورو يې په گوتو کې ونيسه دا ملېکه ده او چيچل نه کوي . ما به ملېکه ورو په گوتو کې ونيوه . څومره پسته وه . زړه به مې يو ډول پرې خوږ شو . پلار به مې د واسکت له جيبه کوچنۍ بياتي را واخيسته او د ملېکې وزرونه به يې يرې کړل . بيا به يې د شاتو کندو ته واچوله . د شاتو د کندو سر به يې خلاص پرېښود . مچيو به د شاتو د کندو پر سرگرځنی کول او ډلې ډلې به د کندو گيډې ته ورننوتې . په يوه شېبه کې ټولې مچۍ د شاتو کندو ته ننوتې . د شاتو د کندو سر به يې وټاړه . د مچۍ له کور نه به يې د شاتو تختې را پرې کړې . ماته به يې يوه کوچنۍ تخته شات را کړل . چې دوه دري ټوټې به مې وخورل . مور به يې کړم . يوه شيبه وروسته به شاتو تېری کړم . د ځنگل په لمنه کې به پر يخه چينه څملاستم او يخې اوبه به مې وچښلې . پلار به مې له شاتو ديگي ډک کړ او له ځنگله به روان شوو . پر لاره به خوشحاله خوشحاله را تلو . زما مخ به د شاتو د مچيو له لښو نه پرسيدلی و ، ستر کې به مې تنگې شوې وې . پلار به مې مخ ته هنداره راته ونيوه . ما به د ځان پورې خندل . د هر څه په باره کې به مې له پلاره پوښتنې کولې . له پلاره به مې پوښتنه وکړه چې د شاتو مچۍ شات څنگه جوړوي ؟ پلار به مې راته وويل : مچۍ گلان په څانگو کې راوړي . دننه په صندوق يا کندو کې يې پانې پانې ږدي . د گلونو د پانې د پاسه ملکه ورو ورو گرځي . له کومو گلپانې نه چې ملکه تيرېږي ، هغه گلپانې په شاتو بدلېږي . زمور د کور په هره کوټه کې دوه يا درې د شاتو صندوقونه چې مور يې ټمبکي بولو وو . زمور کورته به له سهاره تر مازديگره مچيو په وزرونو کې رنگا رنگ گلان راوړل . گلپانې په څانگونو کې مچۍ ډيرې ښکلې

بنځاري. زه د دويم پور په کوټه کې ويده کيدم.، او زما کټه د شاتو د مچيو له تمبکي سره جوخت ايښی و. د شپې به مې له کرکې نه د ستورو ډک اسمان کوت. د ليلا او مجنون ستوري به مې کتل چې څومره سره نژدې شوي دي؟ بيا به مې د شاتو د مچيو زمزمو ته غوږ کيښود.

کله کله به مې د تمبکي تخته ورو په خپيره ووهله. د شاتو د مچيو زوږ او زمزمې به لا پسې ډيرې شوې. ما به زړه کې ويل چې اوس به په ډيرو گلپانو له پاسه ملېکه تيره شوې وي او اوس به ډيرې گلپانې په شاتو او بنټې وې. په زړه کې به مې را وگرځيدل، کاشکي زه د شاتو ملېکه وای چې گلپانې مې په شاتو بدلولای.

پلار مې د شاتو د مچيو په باره کې دا هم راته ويلي وو چې دوی ډيرې اصيلي دي. په کوم کور کې چې بې دينې او بې اتفاقي راشي او يا ظالم پاچا پر وطن واکمن شي، نو دوی له هغه کوره ځنگل ته ځي. د شاتو

مچيو د بنکلي پيغمبر(ص) د ژړا تاب نه درلود. د پيغمبر (ص) او بنکې بې وځيښلې او لوی خدای (ج) د شاتو جوړول پرې ولورول. پلار مې ويلي وو چې د شاتو د مچيو د ساتلو لپاره بايد په زړونو کې پاکي او

تقدس وساتو. دا خبرې مې له پلاره اوريدې او زما په ياد کې پاتې کيدې؟ زما د ژوند شپې لکه گلپانې په غيږ کې مچۍ تيريدې. او اوس نوزه زلموتی شوی وم او ورو ورو د بلوغ درشل ته ور نږدې کيدم. او از مې لږ

ډډ شوی و. خولا تر اوسه مې هم هغه ډول خوبونه نه وو ليدلي چې د بلوغ په باب مې په منيه المصلی کې لوستي وو. يوه ورځ مې پلار د مچيو د تمبکي (کندو) تخته خلاصه کړه. د شاتو د سپينو تختو د پاسه

توري مچۍ گرځيدې. په يوه لويه سپينه تخته کې دوی غوټې وې. پلار مې ويل په دې هره غوټه کې يوه نوې ملېکه او سپرې. که چيرې دا غوټې داسې پاتې شې په دې کور کې به دوی نورې ملېکې هم پيدا شې او بيا به

د دې کندو نظام خراب کړې. نوې را پيدا شوې ملېکې به يو يو ټولې مچۍ له ځانه سره وباسي او دا کندو به کمزوری شي. پلار مې چاره را واخيسته. په داسې احتياطي غوټې غوڅې کړې چې په غوټه کې د ملېکې

چينجی زخمې نه شي. پلار مې د کندو له تختې نه را تويه شوي خاوره لمده کړه. لمدې خاورې خوږ بوی وکړ. پر ما د شاتو بوی او د لمدې خټې بوی ډير خوږ لگيده. پلار مې د کندو پسې تخته بنده کړه. د تختې پر

درزونو يې لمده خاوره و موبنله.

يوه اونۍ وروسته د همدې تمبکي له سوري گڼې گڼې مچۍ راوځي او په هوا کې گرځني کوي. له تمبکي نه يو لوی ټولی مچۍ راووتې. مچۍ په هوا کې تاويدې. غوښتل يې چې دهغه لرې ځنگله په لوري لارې شې خو

پلار مې د هغوی مخه ونيوه. دوو شگو گوزارونه يې پرې وکړل.

مچۍ يې زمونږ له کور سره نژدې د توت ونې ته وگرځولې. مچيو د توت په يوې هسکې خانگې پورې ټوپکې جوړ کړ. يوه مچۍ د بلې مچې پورې نښتې وه. د لمر شغلې پرې لگيدلې او دوی وزرې رپولې. ډيرې بنکلي

بريښيدلې. کله به باد ټوپکې وښور او ه. ما وی چې اوس به د ماشومانو د شگو د کوټنۍ غونډې د مچيو دا کور هم ړنگ شې. خو نه پوهيږم چې ولې نه ړنگيده. پلار مې له وچ او تش کدو نه جوړ شوی د مچيو د را

ايساريدلو لوبنی د ځان سره توت ته وځيژاوه. زه هم توت ته پاس وروختم. پلار مې د ډيرو مچيو په منځ کې ملېکه لټوله. تر لرې شپې لټون وروسته يې د شاتو ملېکه پيدا کړه. ورو ورو په گوتو کې ونيوه. ماته يې

وويل چې له جيبه مې بياتې دروباسه. ما يې له جيبه بياتې راوايسته او د ملېکې وزرونه مې پرې کړل. پلار مې ملېکه له کدو نه جوړ شوي تش لوبني ته واچوله. بيا يې ورو ورو په لپو لپو مچۍ تش کدو ته پسې ورو

واچولې. د مچيو ډک لوبښی يې له ځان سره را کوز کړ. د نوي ملېکې دا لوی ټولی مچۍ يې په يوه بله تشه
تومبکه کې سمبال کړې. خو تختې شات يې هم ورته کيښودل. چې څو دوي خپل شات جوړوي. په دې شاتو
به څو شپې ورتيرې کړې. ما مې له پلاره پوښتنه وکړه چې تا څو څو ورځې وړاندې په هغه تومبکه کې د
ملېکې دوي غوتې غوڅې کړې، نو دا درېيمه ملېکه له کومه را پيدا شوه؟ پلار مې په خدا کې راته وويل
چې: دا ملېکه ما پرېښې وه. ځکه چې هغه تمبکه ډيره زوروه وه ما وې چې بله تمبکه هم ترې جوړيداى شي. په
دې لا دوي ورځې پوره نه وې تيرې. هماغې اولنۍ تومبکې بيا شورش وکړ. يو کوچنی ټولی مچۍ ترې را
بيلې شوې او نژدې ديوال پورې پندې شوې. پلار مې ملېکه پکې ونيوه. دا ځل يې وزر پرې لنډ نه کړل. ماته
يې راکړه او راته يې وويل چې په ورغوي کې يې ورو، ونيسه چې درنه مړه نه شي. ځکه چې د ملېکې مرگ د
يوې پاچاهۍ مرگ دی. ما ملېکه په ورغوي کې ورو ونيوه. زما په ورغوي کې يې ورو وزرونه رپول. د وزرد
رپولو سره يې ان زما زړه تخناوه. پلار مې راته وويل چې دا ملېکه يوسه او د غنمو په شنه کرونده کې يې
خوشې کړه. زما په زړه کې يوې پوښتنې غځونې کولې. پلار مې نور څه هم راته وويل. خو ما نورو ويلو ته پرې
نه ښود او ترې ومې پوښتل: پلاره تا هغه ځل ويل چې هغه بله ملېکه ما پرېښې وه چې نوى کور جوړ کړې. نو
دا ملېکه ولې نوي کور جوړولو ته نه پرېږدې؟ پلار مې مسکې شو. ويې ويل چې ته څومره ډيرې پوښتنې
کوي. بيا يې په ځواب کې راته وويل: ځکه چې يو څو دې ملېکې ډير کم شمير مچۍ له ځانه سره ملگري کړې
دي. يعنې يو پاچا بايد ډير رعيت ولري. او ددې ملېکې رعيت ډير کم دی. بله دا چې هغه پخوانۍ تمبکه
کمزورې کيږي. ددې ملېکې غوټه مانه وه ليدلې. کله کله د ملېکې غوټه په پټ ځای کې وي. له سړي نه پاتې
شي. زما د پوښتنې ځواب وشو. اوس نوزه په خوشحالي له کوره را ووتم. ماته ځان ډير غټ برېښيده. ځکه له
ما سره د مچيو پاچا ملگري شوی و. زه د غنمو تکې شنې کروندې ته ورسيدم. په بيلو پښو په تکه شنه کرونده
ورگډ شوم. شنه او تنکي غنم زما په چاودو او بيلو پښو زخمي شول او خوږ بوی يې په هوا کې خپور شو. دا
بوی هم د شاتو او لمدو خاورو په څير پر ما خوږ ولگيد. ورو ورو مې ورغوی پرانيست. اوږده زرینه او
ورېښمينه ملېکه مې په ورغوي گرځيده. ورزونه يې هم جوړ وو. خو خداى زده چې ولې نه الوته. زما ډير زړه
پرې وخوږيده. ورغوي ته مې ورو پوکى ورو وکړ او په پوکي سره مې د شنو غنمو غيږې ته والوزوله. کور ته په
خوشحالي راستون شوم. بيا مې له پلاره پوښتنه وکړه چې ولې دې ملېکه له کوره شنې کروندې ته را باندي
يوړه؟ پلار مې بيا په مسکا کې راته وويل: ځکه چې له کوره او نورو تمبکو لري وې. که دلته نژدې مو ازاده
کړې وای، بيا به کومې تمبکې ته ننوتلې وای او يوه جوړه پاچهې به يې خرابه کړې وای. بله دا چې د ملېکې
مرگ لويه گناه ده. بس د پاچا مرگ دی. ما وې چې ملېکه ډيره تنکۍ وې په شنو او تنکيو غنمو کې به بل
سپيره ځای نه خوشحاله وي او تر ټولو لويه ارزو مې دا وه چې گوندي د مچيو يو داسې لښکر پرې راشي چې
ملېکه يې مړه وي او يايې ملېکه نه وې، نو دا به يې ملېکه شي او ورانه پاچهې به پرې جوړه شي.

زه اوس هم داسې انگيرم، چې زما د شعرونو او سندرو لفظونه هغه مچۍ دي چې د بنايست او شعر په شنه
کرونده کې يې زرینه ملېکه ورکه کړې ده. زه تل ددې زرینې ملېکې په لټون کې لالهانده گرځم زما همزولې
بنايږي راته ويلې دي چې دا ملېکه ما ليدلې ده ما هم د خپل خيال او خپل شعر د بنايږي لمن نيولې ده. د
خيال او ښکلا په ډيرو جزيرو يې وگرځولم، خولا مې موندلې نه ده. تر هرې پلټنې وروسته بنايږي کټ کټ

وخاندي او د يونوي پړاو د پلټنې بلنه راكوي. كله كله مې شك پيدا شې چې هسې نه ملېكه زما د همزولې
بناپيرى په ورغوي كې وي. كه خداى كول سبا به د بناپيرى ورغوى پرانزم. گوندي زرينه ملېكه په لاس
راشي او د سندرو يوه كوچنوتې پاچهي راته جوړه كړې.

په مينه

كاروان

شاعر ته ليڪ د ڄنگل

سلام سلام گرانه کاروانه سلام

وايه چي هير دي يم کنه ملگريه!؟

زما د سويولو غرنو شيبو

ستريه ستومانه اوبنبه ملگريه!

* * *

ظالمه نه رادرومي مرم درپسي

د سور کي اوبن د گونگرو شرنگ دي اورم

ها چي اهدء دي و شپونگي شهيد ته

هاغه غزل په وينورنگ دي اورم

* * *

نن سبا مستي تراني نه ليکي

منمه ستا د قلم نوکه ما ته

ستا د شاعرزگي په شنه ستوري کي

د سپين هلال د توري څوک ما ته

* * *

چي ستا د چاو دو پنبو په وينو سره وو

نن مې شمال هغه سرگړې بڼکل کړل

ستا د شرابو شیشې تشې مه شه

راشه سو ما مې درته واړه گل کړل

* * *

راځي د شاتو گلوزرې مچۍ

دانه دانه دي غزلتوري گرځي

ستا د مسرو پنجرې يې خچې پچې

د غره مارغان شي په هر اوري گرځي

* * *

درته کافرې تډانې لرمه

راشه يو خويې مسلمانې خوکره

خير دى يو خو به ملکې شي درته

ځينې يې وينځې غلامانې خوکره

* * *

منمه نن سبا تش لاسى يې ډير

له خيالي لاس دې د شعر کب بنوييږي

لا دې په زړه کې تنده نه ده راشنه

چې دې له شونډو جام درب بنوييږي

* * *

سریه ځنگون چې کرم په خوب دې وینم

دناصر باغ په هدیره کې گرځې

لکه غاټول غوندې راټول غوندې یې

دزړه د داغ په هدیره کې گرځې

* * *

زه هم خبر شوم ځورولی یې چا

کره کتونکو درته کم کتلي

د شاعر زړه گلاب دې مراوې مه شه

ما دې د سرواوبنکو شبنم کتلي

* * *

ستر کې دې ډکې دي دزړه له رنگه

خبرې نه کوي سندرې گوري

د شعر کوترې په پنځونه درځي

لکه سپین باز لورې ژورې گوري

* * *

راشه پخلا شه مروره آشنا

چوپو بلبلو ته سندرې راوړه

د پرنبو پرنبو پنجرې ما توه

بندی طوطیانو ته شکرې راوړه

* * *

راشه د شپې راشه شاعر به دې کړم

که د سپوږمۍ په جام کې شومې شیبې

د قمرې غوږ کې کوکو کوو وایه

چې راپه یادې شي ما شومې شیبې

* * *

لکه د خدای د شنه کتاب په شانې

د سپینو وړانگو په چترۍ کې راکوز

په خدای که شین ځنگل مې وگنې اوس

سره له ستور ویم سپوږمۍ کې راکوز

* * *

د شنو چنډو په خوشبو کې لامبم

شپه ده په شان د شان د شنه بنا مار پروت یم

نه نه پر سرمې ده سپوږمۍ ولاړه

چا پیرد سپینو ستوروها ر پروت یم

* * *

پر سرد هغې تپې ستوری ولاړ

چې ستاد سره اوبن کپړۍ بنځه ده

پر مخ يې لاس دنبترو واهمه

چې هسې نه پکې سپوږمۍ بنځه ده

* * *

سهار مې لمر لکه زرينه بېرۍ

زما د شنې غيږې په سين کې گرځي

داد شهيد شاعر خوشحاله اروا

په ايا تونو د ياسين کې گرځي

* * *

شډل بازان لکه ستينگر توغندي

وزرې شخې غاړې لکې نيسي

دبرگ وزرو غرنو کوټرو

پټې مهينې الوتکې نيسي

* * *

ها چې روسي هوا بازنه شوو يشتی

لبنکرو لار پر هغه لور گلونه

ته وقيام دی شهيدانو کړی

بيالو غرن دي دگو گړ گلونه

* * *

ماشوم شپونکی خه په هنرور خيژي

ترينه راوري گيلدي گيلدي په مينه

پرو چو شونډويې تپه بنكلوي

ناوکی خورته وړې ډالی په مينه

* * *

لمدې خپړې ته مې چندن په سلام

شني په باران مې بنفشې

دبنکلابريد مې څوک ټاکلی نه شي

بس يو بنايست يم بې نقشي بې نقشي

* * *

هغه د شني غونډې نښتر دې په ياد ؟

چې بې ټټر کې توغندی بنخ و

چې بې پرو کې سور ځونډي بنخ و

* * *

اوس له هغه زخم نه څانگه راشنه

چې پرې وږمه راشي لونگ خوروي

او که شمال ورسره وکړي شوخي

بيا خود شنو بنگرېو شرنګ خوروي

* * *

دشپې پردې څانگه بلبله کيني

چې سرودونه د زبورې په یاد

په سوي غږ سره محشر پنځوي

ته و اسرارد کوه طورې په یاد

* * *

په سپیده داغ بلالي چيغه وکړي

خه په خوره ژبه قران وايي

تول کاینات ورته تالی ووهي

په ترنم چې الرحمان وايي

* * *

راشه زما پرل من لاس لگوه

چې خومره غواړې دومره مينه درکړم

مسري يې سپل د طاووسانو واخله

چې سپين غزل ته دې شنه وينه درکړم

* * *

که حما سه که دې جلال وي په کار

دبرگي پرانگ ليونې سترگې لرم

اود جمال دنازکي لپاره

گوره په رم د هوسې سترگې لرم

* * *

زه چي په لمنځو کي شمال و شيندم

دڅپو بوي به دد لبرو هپر کړي

منم دخيال تيشه به و غور ځوي

دغه بتان به د ډبرو هپر کړي

* * *

درته به راولم شاعره اروا

دورک ارم دنباپيري په بڼه

درته دلمرزرين تارونه اوبم

بس دسندرو د کيردي په بڼه

* * *

که د سندرو دنباپيري بنکلوي

څوگامه مخکي له خبل ځانه راشه

دشنو بنگرو شرنکايي اورې کنه؟!

درته نارې وهي کاروانه راشه

* * *

دبنکلا داسې جزيري دربنيم

چي دشاعر سړي په خيال کي نه شته

ستا ديوي تپي په زړي کي شته

دنورو ژبو په جوال کې نه شته

* * *

راشه چې لرې پروازونه درکړم

چې په شفق دې وزر ولگيږي

درته سکې د بنکلا توس اخیستې

تا په به ستاد هنرو لگيږي

* * *

راشه د شپې راشه شاعر به دې کړم

په شنو او بو کې رانه ستوري گرځط

دوی پر زرین مازیگر لوړه کړې

چې ټول به ستا د غزل توري گرځي

* * *

لیک مې درو لیبه درو به رسي

هو د الهام دیوې کوترې په لاس

بازان یې نه لوتې ځواب یې راکړه

د شنه باگرام دیوې کوترې په لاس

* * *

ستا د بهیر یاران په مینه نما نځم

له شني دعانه مې ځولې ډکې دي

منم بهير به شي د شمعو بهير

له شهيدانو مې غونډې ډکې دي

* * *

دا عاشقان دا عارفان د بهير

د صوفيانه نظام جنډې به واخلي

چې يې منصور و په مستې راوستې

په نوم د هغه جام جنډې به واخلي

* * *

گوره چې هېر دې نه شم هېر دې ډير دي

يوځلې بيا و ايم چې بيا به راځې

پر پخوانو پلونو دې گرد پريوتې

کرانه کاروانه خامخا به راځې

* * *

خدای خبر هېر دې يم که ياد به دې يم

زما پر زړه باندي خو گرځې مدام

ها، يې ماشوم شې لولکې رانيسې

دگل پر غور گوباندي غورځې مدام

* * *

راشه جانانه پرې سندرې وايه

د خيړې پانې پانې ژبې زما

راشه چې جانانه پرې سندرې وايه

د خيړې پانې پانې ژبې زما

راشه چې شين شم رنگ مې زير او بنښتی

د بېلتانه له زېرې تې زما

* * *

چې مازيگر شي شنو دروته زما

لمر د زخمي مارغه په شان راشي

ستري وزر راباندې و غوروي

کاروانه ستا د زړه په شان راش

پيښور، ناصر باغ نوی کمپ ۱۹۹۸ / ۷ / ۲

لکه زېره زرغونه

راځه دواړه د بنکلا پر سفر و وځو

له خپل کلي نه به لرې ولاړ شو

په يوه ځای ، په يوه آواز ، په يوه اندازه به

لکه غبرگې او خوږې سندرې ولاړ شو

د ژوندون داوښ مهيار به

دواړه ونسيو په گډه

راځه وليږدو په کډه

بارد ستورو د سپوږميو

د سندرو چندن بويو او د زېرو زرغونوبه

سره و ترو د لمر په زري مراندو

د ژوندون داوښ پر شابه يې بار کاندو

خامخا که په پيچومي کې پښه نيسي

ته يې ووهه د گل په لښتو تاندو

* * *

د سلگيو پر کږ لېچ به

لکه سپينې اوبنکې واورو

د خندا په خانقا کې،
به دلوی صوفي له زړه نه
په گدا لکه د مینې اوبنکې واورو
چې یې لمر پر تېرد خو که لگیدلی
هاغه اور کنډو خووینې!
د کنډو په غیر کې تویې
د لمر خاڅکي خاڅکي وینې
مخامخ به یوه او بل ته
د کنډو په سر کې کپنو
یکه زار به راته وایې
زه به سر د تپې واخلم
ته یې بله مسره وایه
ورپسې چې غاړه تاو کړم
ته یې هم راسره وایه
ته به بڼه یسته سوال شې
زه به ستا د سوال ځواب شم
د طاووس بڼکه ته شه
زه به غېږه د کتاب شم

ته به داسې رانه پوښتې
راته وايه چې ژوند څه دی
زه به داسې درته وایم
چې ژوند لویه کرونده ده
پرې کرلي چالونگ دي
چا گلاب دي او چا بنگ دي
او چا گله د ازغولودی
چاته خوړ، لکه لومړی، بوسه د ناوې
چاته خپل ژوند د پردی، ناوې په شان دی
شوې یې سترگې پسې سپینې
خو ده پټ مخ په پلو دی
ته خبره یې که نه یې
زه او ته دواړه شپانه یو
تورې سپینې رمې پیا یو
د شیبو او د گړیو
راځه پټ شو په شریو
راځه څلمو پر لیمخیو
خدای دې وکړي چې ټول مات شي

ير دې رډمه پر بنګړيو

* * *

گوره دادې هم هېر نه شي

د کفنواو بدل زده کړه

له ځيرو ځيرو وژغنو

له پستو پستو وړيو

وئ ډارنې ته خو پانې غوندي رپې

مرگ خو باز نه دی چې زانې غوندي رپې

مه ډار يره زه په زړه در سره نيم کړم

خنګه موسکه شوې او برندي راته گورې !

هو پو هېر مه دژوند له ډيري تندي راته گورې

هسې ټوکه مې کوله

تا ته چاوي چې ډارنې

ها، دی لاره کې مرگ ناست دی

ترې نه وباسه خرمني

ته دا غشي در سره کړه

زه لينده غابنکي په غابنکي سمو مه

دژوندون د تاک په سر کې

هغه وانبکې سمو مه

چې په ميو يې طاووس غوندې رنگيني

زما او ستا د ژوند شيبې شې

* * *

د شپو ورځو پربرگي - رمه دې پام دی؟!

ددې لارې په کړلېچ کې

راته بنکاري چې ناست بودی

يا کيدای شي وږي پرانگ جوړ کړی خودی

ته به غشي را کوي زه به يې بولم

که مې وويستو د مه به کوم غيږې کې دې خلم

د ژوندون د جنت حورې غشي را کړه

شابه شابه د نر لورې غشي را کړه

ها تېره لکه د تورې غشي را کړه

ورته گوره پر تندي باندي يې ولم

شيبه پس به گورې غيږې کې دې خلم

ورته غور شه چې يې خړپ دې تندي واورې

په خدای خړپ بې داسې خوند کړي

لکه تانه کله کله

چې په تنده کې خوله واخلم

* * *

افسانې غوندې به یو بل

مخ په وړاندې سره بیا یو

سره لاس تر غاړې دواړه

د ښکلا رمې به پیا یو

چې په گوته کې ژوندی مې

داغمی د سلیمان وي

لاس یې خلاص توره ی آزاده

که لښکر لښکر د یوان وي

چې مې خدای په زړه کې ناست وي

چې تر څنگه مې جانان وي

که ځنگل ځنگل ماران وي

لکه غرونه راروان وي

ښاماران وي ښاماران وي

پرښتې د خیال راګړی

د هنر اسم اعظم دی

خدای راګړی یو قلم دی

چې رانېکلي پکې ناست دي

په زرگونو تېره غشي

په يوه گوزار به ووخي

د هر مار بڼا مار له تشي

که د غشو له شغانه

د هوسۍ غوندي ويريږي

ورته گوره ټول ماران به

درته داسې واړه کاندې

لکه ستا د غچۍ گوتي

پوره هم نه نيمه برخه

که لاوي دي زړه کې رخه

بس واړه واړه چينجي به

دورينمو ترې نه جوړ کړم

تروينمينو پستو لاندې يې مړه کړه

چې تود زړه دي باندي سوړ کړم

د شفق خم کې يې رنگ کړه

سپين ټوکر د ژوندانه پرې

سوړ چکن غاټول غاټول کړه

د رانه اخوالېوراخوا
د سره لمر مخکې ولاړيم
په هر خاڅکي د باران کې
زهر جنې وړنگې مينځم
ته ولاړه د گلونو پرل غونډيو
لکه سپل د طاووسانو
لکه زيره زرغونه يې
يمع ستا د ديدن تړی
راته گرانې اوبه نه دي
ته يې غېږې ته ځولۍ کړه
د گلپانېوورگوزاره
په گله اگله ايې يووړې
چا ويل چې زما طبعه
بس روانې اوبه نه دي
راځه لرې لرې ولاړ شو
نا آشنا وطن ته لرې
راخورې چې کړي پر سرمو
بنا پيرۍ د خوب وزرې

يوه ورکه جزيره به
د بنکلا چيرته پيدا کړو
که اميل ددنگې غاړې
دې خطا کې رانه پرې شي
که يې گوتو کې تش تارهم
رانه بنه ذرې ذرې شي
که به ټولې مر غلرې
ترې خورې شي ترې خورې شي
راته وايې به سندرې
ټولوم به مر غلرې
چې خوره به راته خاندي؟
که منت به پر ما کاندې؟
پر بنسټې د آبدیت به
یونا خا په را پيدا شي
او پر تو يو مر غلرو
به يوه دم خوره خلا شي
دواړه لاس به ستاله غاړې
د امپل پر خای راتا و کړم

په روان تخت کې به درومو

دیدار پيالې به مو شومو

۱۹۹۷ پيښور

لېراتم شه لارويه !

د شهيد آشنا دسمال مې

ملا وستنی دی له ملانه

شيبه وړاندې يم راغلی

له درنې لويې غزانه

ازانگه دگړنگ ژبه

شنه د تورو له خړپانه

په خورجين کې مې راوړی

هغه سر له اژدهانه

چې يتيم يې شو کولی

و، له خانگې د موسکانه

* * *

د خپلې غريبې مې پرې دي

پښې مې ډکې له ! غزو دي

په تتر کې مې راوړي

مات سرونه د نيزو دي
د كاروان او بنان مې ستري
شهيدان مې پرې راوري
مشالونه مې د شپو دي
دا په وينو سره سرگري

* * *

ته دې غبرگ غوږونه وخورې
د انارې مې ولې ناوري؟!
گوري نه چې درپسې يم!
بنکوم دې د پنبو خاوري
د سري په شومه مور شي
په دې زړه لکه دواوري
د جانان د غم رانجه مې
دي په لپو لپو خنلي
دامې ټول خواږه ياران دي
دا چې نن پرې جوړ دي خلي

هسې تش راغلی نه یم
زمانې مې په ځولۍ کې
لې راتم شه لارویه
افسانې مې په ځولۍ کې
هر فریاد ته مې ورکړی
د سلگیو لړم ټک دی
د اوبو پر ځای مې څنبللی
د خپل ډک زړگي پتک دی
د هر داغ تنۍ یې واکړه
زړه مې ډیر د مینې ډک دی
د ایمان په تبغ یې وژنه
که پکې هم ذره شک دی
* * *

یو ما بنام ویو آشنا مې
زما زړه په لاس کې راغی
د کینې وه که د مینې

خو چاره په لاس کې راغی

وې دازره دې د کارنه دی

چیرته نوی زړه پیدا کړه

ترانې دې ټولې خامې

ورته سوی زړه پیدا کړه

چې غزلې یې خوراک وي

داسې روی زړه پیدا کړه

چې له ستورو خولگی واخلې

لمرپلوی زړه پیدا کړه

* * *

ماوې بڼه لکه چې زړونه

دروپی څلور خرڅیږي

د دوو سترگو په دکان کې

آشنا سپین او تور خرڅیږي

نغد غمونه به پرې ورکړم

که نغمې په پور خرڅیږي

زورور غزل به واخلم
که غزل په زور خرخیرې
دا سلگی خو مې ورجار شه
که څه ټنگ ټگور خرخیرې

* * *

زما دزړه کوترې پرینو د
آشنا شغ لکه باز لارو
د قدیمو سترگو والا
په ډیرنوي اند از لارو
زړه مې کړنگ له لاسه پریوت
هی هی مات یې آواز لارو
داغمی ذرې ذرې شو
بنایې بڼه له کاره ووت
داشنا د سترگو تری
څه پرللمه لاره ووت
داددوولمرونو ستوری

له رنگين مداره ووت

* * *

لارويه هغه شپه مې

په خدای دومره ډير ژړلي

ما خو هغه ورځ هم نه وو

د نن شپې په خېر ژړلي

هغه ورځ هم يوه ورځ وه

بنايي تانه به وي هېره

ته ما شوم وي که درياد شي

موده ډيره پکې تېره

ها لښکر چې وراغلی

زمور کلي ته دژيو

د سور خولو هلکانو

د شېر بریتو ببر خڼو

تورې سترگې يې گور گورې

يو نيم رگ سور د کر کنډو

هغه مست په تکبیرونو

په ډلونو په اتنو

هغه شپږزلمي دې یاد شي؟

ها چې درې یې تو دې کړې

چې لنگۍ یې کړې گوزارې

ها چې خنې یې کودې کړې

ها غور حۍ به یې چې لنډ کړ

چې تپې به یې اوږدې کړې

د شهید په یوه تپه یې

د عالم سترگې لمدې کړې

ها چې ټولو، ووی خدایه

«د مرگ سترگې یې رندې کړې»

چې د بنگو په چلم یې

سترگې سرې ردې ردې کړې

د چینې بر غاړه ناست وو

د چینې پر سر چنارو

په چنار کې قمري ناسته
او کوکو بیې وار په وارو
سور کی اوبن مې راپسې و
د گونگرو بیې شرنگهارو
تولو سترگې کړې راپورته
پکې پروت د مینې بنارو
ددې بنار دزړه په منځ کې
یو کاروان په تپو بارو
جوړ لباس د لاریو
له قربان او یکه زارو
خو نتلي زړه ته تللی
یو غمگین غږ د ستارو
او د مینې له دې بنارونه
راتاو شوی لوی بنامارو
دغه شپږ زلمې راوتی
د همدې بنامار په بنکاروو
* * *

وئ! داخه کوي خوب يووړي

لارويه را بيدار شه

کيسه بلې خواته لاره

زوروره په کرار شه

خه به زه لاري ته سم شم

او خه ته پر سمه لار شه

او خله جيب کې مې خواږه دي

لږه خوله دې پي خوږه کا

د کيسې ودرانه بار ته

د غوږو، ورته اوږه کا

هسې لاره لنډو وپري

چې اوږده را نه کيسه شوه

دا ته خه ستړي ماشوم يي

چې دې دو مره تلوسه شوه

لکه تار کيسه ترو وځي

ستا خو زړه سوری پیسه شو
د کیسې په منځ کې ډیر دي
د بنتې غرونه گړنگونه
له سینو وتلي غشي
او په تورو پرې خانگونه
له خپل سر سره دي لوبې له
له بنامار سر جنگونه
پکې مینې هدیرې شوي
تشوي ډک پالنگونه
د کیسې دامنځ به پر یږدو
په خدای ډیره به ترخه شي
اوس ایله سر ما بنام دی
هسې نه چې شپه پخه شي
د بنامار دوښو خاڅکي
به له سپینو ستورو جوړ شي
او غابنونه به یې گوري

چې له ځينو ستورو جوړ شي

زخم زخم د زلمو به

له زرینو ستورو جوړ شي

دغه ټول ستوري به گوري

چې یو بل سره جنگیږي

څوک به تښتي له مداره

څوک به ځمکې ته رالویږي

په کمرو کې به مات شي

په چینو کې به غور ځیږي

ژوند ددو پلونو تر منځه

شي دانه پکې د لیږي

* * *

په منځ منځ کې مه ویریږه

د کیسې پای ته راځمه

سپي دې غاږي رنگ یې ورک شه

د کیسې سرای ته راځمه

بس کیسه روانومه

بیا اصلي ځای ته راځمه
ته ما شوم وي لارويه
څپله مست او بنان کتاروو
ځوندوړې يې وي غاړې
د گونگرو يې شرنگهاروو
يو انډی به د غلې و
بل انډی په غشو بارو
کاش د گيډې دوزخ نه وای
داد غشو خو ، بڼه کارو
بل مو کارنه و ، خو بڼکارو
ته به وایې د څه بڼکارو
د کيسې والا بڼامارو
ته هم ناست په يوه انډي کې
او گنی به او بڼ مغری در اوږد کې
تا څپیره ور کوله
الوتکه په هوا کې

نا خا پي و کړ نگیدله
ته به وایې د بار لاندې
ژوبله او بنه نرید له
د یو بم بچی یې راوړ
هغه بلار به لنکیدله
بم د غره پر خوکه ولوید
خو د غر یې مزه نه وه
شي کیدای چې وي وچ موری
یا یې میاشته پوره نه وه
تاگنی د مټ د پاسه
تو غندي په شانې کینبوه
گڅه سترگه دې کړه پټه
بنی دې خلاصه ورته پرینبوه
د بنی لاس دویمه گوته
دې راکش لکه ماشه کړه
په خندا دې کړیږه وکړه

هوا بازدي تما شه كره
دغور شونډې كړې بوخي
دپولادو چلوونكي
دگنيو په بند بند كې
دې ترخه زهر شيندونكي
ستا پر خوايې الوتكه
په آسمان كې راكږه كره
د توپ نښې ته يې جوړه
ستا گنې او ستا اوږه كره
دباروتو د زړه خوله يې
له ويشتو وړاندي خوږه كره
هاغه غر چې يې آسمان ته
لږ نژدې څوكه رسيږي
چې اوبنان پكې دوريځو
ددې څوكې تېره سرته
شپږ اوبنان در بنتيا راغلل

تش روان وو ته به وايي
چې بس بار په بريننا راغلل
چې گډوډ له هوا بازيي
د خوږې نښې نظر کړ
په يو، رپ کې يې د سترگو
درز له غره سره ټکر کړ
يوه گردې کاني د غره يې
د خټگ پر خای مات سر کړ
يوې تېرې ترانگې د پرنښې
لکه لورنيم په ټټر کړ
په منبو که کې يې واخيست
ته وادايې لوی ارمان و
ها چې وره يې په هوا کې
له هوانه کږه غاړه
الوتکه درې وړې

گرننگونو پورې لاره
پروزرو يې شادو گانو
کړلې چيغې پيغې سازې
خينو شوخو شادو گانو
پرې د پاسه کړې ميتيازي
موربه هم د الوتکې
غرمبيدني واوريدلې
لکه ناوې له خونبۍ مو
سترگو اوبنکې تويولې
پتې پتې مو په زړه کې
خوږې گورې ما تولې
لارويه تاته ياد شي ؟
چې گنۍ دې پراوږه وه
ها اوږه دې پراوږه وه
ها اوږه دې په دې وخت کې
له گنۍ نه هم خوږه وه

موربه ټول تاته ووي.

تا ويشتلي مبارک شه!

خدای دې مل شه، په دې غرو کې

درته تیر د نور سرک شه

خودې وخت کې یو نا څاپه

یو کیفیت درباندي راغی

ستا په سترگو کې وې اوبسکې

څه هیبت درباندي راغی

د شاعر په شانې بل شان

شعريت درباندي راغی

افسانې مو درته کړلې

حقیقت دربانې راغی

د گنې له واره باردې

په یو دم سپکه اوره کړه

اوبن چې غاړه درکړه کړه

دده خوله دې پرې خوږه کړه

له انډي نه دې راتوب کړ
په بناغلي غوندي ترپ کې
خلاص گونگري داوښ دپښو دې
کړل ژرژر په يوه خړپ کې
دکاروان او ښان دی تم کړل
ديو دوو سترگو په رپ کې
ستا په سترگو کې وې اوښکې
تا وړې سلگۍ وهلې
ستا وړې وړې خبرې
په مری کې ښخيدلې
ستا گنۍ غوڅۍ سرې شونډې
دوې گلپانې رپيدلې
ستا په سترگو کې خبرې
په خپو وې په غورځنگ وې
هغه شپږ دگلو ونې
نس ته تيرې يوه نهنګ وې

خودې شپېرو شوکولې
له نهنګ نه پنبې د سنگ وې
شپېرو اوبنان له بره راغلل
يو څاروان تش راروان وو
شپېرو دستماله هر دستمال کې
تاو دورانګو يو باران و
سپينو اوبنکو کې راشنه مو
څانګې څانګې ارغوان وو
په دې هر دستمال نغبنتي
هر يوزره زما جانان و

* * *

راشه راشه چې دې بنکل کړم
زما بنکليه لارويه
ته زما دنعمو سيري
يه زما ماته زرګيه !
ددې شپېرو لارويه
ها اووم ملګري ته يې

د کاروان د غزلونو
او سندرو خوری ته بیې

۱۹۹۷ / ۱۲ / ۷ ناصر باغ

یادونه: گڼی (گڼی)

يو شاعر و ژنمه يو قتل کوم

ورخم د ژوند د جریدې پر سپینې ټنډې باندې
د خو نړي قاتل عنوان لگوم
يو داسې تور مې پر خپل دين او پرايمان لگوم
چې په ژوندون کې مې څوک نوم وانخلي
زه که شيدې شمه که شات شمه که قند او نبات
چې د بنار بنکلي مې په ژبو لکه زهر او ذقوم وانخلي
په هغو کلکو تکو سپينو اطلسي رسيو ملا تړمه
راکوزول چې پرې شين سترگي هوا بازله هوا
زموږ د کلي پر سم منځ باندې خروار بمونه
خم نه ودرېږم ملا تړلی د غره سرته خيژم
له هغې شنې پرېښې رابا سمه روسی توغندی
چې مې د بنکلي کليوال شپونکي د زړه په تودو وينو سوردی
هغه شپونکی چې په شپیلۍ کې به يې ژبه د خپو گډه يده

چې په سندرو ميو ندى كې يې ملا له د ټپو گلا يده
هغه شپونكى چې يې د ستورو غوندي وري درلودل
هغه شپونكى چې يكه زارته يې سپوږمى د تور و شپو گلا يده
هغه دده په وينو سور هغه روسى توغندى
د كلي پښ ته راوړم
چې ترينه دروند او تيره تبر جوړ كړي
په شكرانه كې يودوه درې منه غنم وركوم
له ابراهيم نه په بخښنې هسې نه چې پرې بتان ما توم
په دې تيره په دې درانه تبر مې ځان وژنم
اد كې مورې لاس مې مه نيسه ځان نه وژنم كاروان وژنم
هغه كاروان چې همدا ستا زوى يې له كاره وايست
په جادوگر عشق يې د عقل له مداره وايست
هغه كاروان چې له چنار سره يې زړه پيوند كړ
چې له چناره سره څانگې څانگې و غځيده
چې د چنار پانې يې ژبې كړې پرې و غږيده
چنار اخستي د بركلي له شپانه نه په زكات سندرې

سپينو اوبو کي به يې خامخاوي خښلې اوبښکې

د کومې بورې کومې ورارې هوسۍ

خو ما د ټولو بڼواو بدو سره

چنار د لرې کلي جانان ته کړو په مينه اهداء

خو جانان و نه ما نه

وي دې خبرو کي خبرې شته سندرې نه شته

خوند د بارو توپه کي ډير دى او شکرې نه شته

پر هغه کلکو تکو سپينو اطلسي رسيو ملاتړمه

راکوزول چې پرې شين سترگو هوا باز له هوا

زمونږ د کلي پر سم منح باندې خرو اربمونه

له توغندي جوړ په درانه او په تيره تير چنارغو خوم

پر پرېدئ چې غرونه غرونه رنګ شي او چې خرپ يې واوري

دې زوروريې د بنايست پر کروندې باندې و سيورى کړى

پر پرېدئ جانان مې چې اوس لمر ووينې زيره زرغونه وويني

پر دى چنار خه کوي خپله جامه شنه وويني

ورحم د برکلي کنډو ته د شپونکي شهيد له قبر ځنې

خوگردي کانه په ځولۍ کې راوړم
پردي دې نه ويريري ، سترگوته دې لاس نه نيسي ، نه يې ولم
زه پرې د خپلې نازولې او شاعرې شپې تندي ماتوم
نن مې لاسونه سره دي سترگې مې سرې
چې شومه دم شي شپه پخه شي او ويده شي خلک
هغه شاعره بناپيري که چيرته راشي د الهام له بنسبنې
اسم اعظم به يې په پيڅکه د سالو وترم
سلام يې نه اخلمه مخ به ورنه واړومه
له ډيره قهره به غاښونه ورته وچيچمه
ورته به ووايم ورځه په مخ دې زير گلونه
وينې مې نه چې مې لاسونه سره دي ، سترگې مې دي وينې وينې
گوره کنخادرته کومه او له سرنه دې د ستورو ډک د شمال غورځوم
بيا به آسمان ته په دې توره شپه کې څنگه خيژي !
اخر افغان يمه پر عزم باندي ټينگ ولاړيم
بس دی پر ما د جادوگر حسن منترمه وايه
يو شاعروژنمه يو قتل کوم

يوه غوغا جوړوم شور جوړوم
خپلو سندرو ته پيغور جوړوم
لاس چې رانه وړې گنې لاس دې په خنجر و همه
زه مې په خپل زړه کې خنجر بنخوم
کوم وږي سپي ته مې دازره غورځوم
تر هغه سپي بنايست نه سپي بڼه دی
چې مې دالعل کړو، ورپه غاړه وې په دې کوتي لعل زه څه کوم؟
وئ! دامې چې په جادوگرو لاس ونيوه؟!
چا سندر ماري مې په زړه کې په کت کت و خندل

پيښور، ناصر باغ ۱۹۹۷/۱۲/۲۲

دهوسی د شید و بوی

بیا داو بنکوله شبنم مو

وچ د سرو سترگو غاټول کر

د پاتا ټغر مو ټول کر

په جو مات کې مو بروځې کرې هواری

د زیږې شهید په شانې زیږې لمر ته

مونږ په او بنکو امدې ورځې کرې هواری

په ټټر کې مو ټکور کرل پر هرونه

زنگ مو گله کر د غلیم پر خنجرونو

د مرگ سترگې مو کرې ټیټې

د ژوندون په برگو سترگو

د نظر لاس یې ور غوځ کر

د جانان دینو درگو

هر سهراب د زخمی زړه مو

نوش د صبر نوشدار و کرل

په خندا مو پر هرونه

د لیلادسر سالو کرل

مونږ تراخه تراخه وختونه

ډوب د شاتو په کندو کرل

غم مو و نیوله مری نه

ترې قلنگ د خوشحالی مو په زور واخیست

سپین لمني ژوندانه مو

د تودې مینې تور واخیست

ډیرو مستو لیونو مو

په ورغویو کې اور واخیست

پارو گرو شازلمو مو

مرگ په شان د منگور واخیست

پرې مو وتړل د ژوند گیلې، گلونه

زمونږ ژوند لکه نجلی زمونږ د کلي

چې د جنگ په ورځ پيدا شي
او د جنگ په شپه شي پيغله
بنايست په آيينه کې
اول موسکه شي بيا کت کت په خدا شي
چې نلی يې بني رجرومه
د سل ډزي ما شينگنې
سلايي يې ماته ستن د کلاکوف شي
د خنجر په خوکه خال پر زنه کيږدي
له چاودي بم نه وباسي نري نري تارونه
په کې وپي مری او مرغلرې
په خونډو ويو کې يې پتې کړي هندارې
ترې نه جوړ کا اميلونه او هارونه
چې د مرگ موزيگي سترگې کا ورجگې
پسې شونډې کا ندي بوڅې
له خدا نه پسې داسې تکه شنه شي
ته وا پاس د غره په سر کې

زيگويو دمجاهدو وهي غاره
او دهسک په لوري پورته
الوتکه ترې نه ولاړه
دليوه له خرمن جوړه
چندني چمبه په لاس کې
داد دنگو غرونو پيغله
کليوالې تپې وايي
دمالۍ تپې وايي
دا دجنگ دوخت کيسې دي
چې په وينو تکې سرې دي
لابه خلاصه يوه نه وي
چې سل نورې ورپسې دي
هو منم چې ستا په زړه کې
ډيرې ډيرې تلوسې دي
چې ليوه وه چا وژلې؟
چې خرمنه يې چمبه شوه

دنجلی په اوږدو گوټو
تپه څرنګه لمبه شوه
بنه ده غوږ کيږده زرګيه!
هغه شين ځنګل خو وينې!
چې دشنه درياب په شان دی
چې رانکې پرې خوږ ميده ميده باران دی
چې پر سريې دمرګ زيره بيړی ګرځي
پرې دپاسه دبوډی د ټال باد بان دی
دا ځنګل داسې ځنګل دی
وخت ناوخت پرې دپولادو ډلۍ اوري
کله کله يې په غيږ کې
دباروتو سيلۍ بنوري
ددوزخ دلمبو ستوري
ددې شنه ځنګل په غيږ کې
يوه زرينه هوسۍ ګرځي
ته و اسپين ستوري ترې ورک دي

لکه زيرہ سپوڙمی گرجي
داسي وخت و چي هوسي روغہ هوسي وه
لکه اوس ليوني نه وه
د سپوڙمی سپيني رها ته
دوو کبليو به رودله
د آسمان ستورو ليدله
يو سهار چي يي کبلي په خوب اوده وو
دهوسي تيونه تش وو
خو چي دک تيونه راوري
يو کبلي يوه کبلي وه
زيري لمر ته ويده پرينبول
لمر خپل خان ورته هوسي کړ
دوی يي غير کي تاوده پرينبول
کله وړانگه ورته ژبه کړي ختي يي
پلوشي يي خواږه بنکر شي گروي يي
هوسي لاره يوي داسي شني ورشو ته

چې سپاره پکې ډوبیږي
دېمونو تش ډولونه پکې توی دي
داواښه چې په باروتو کې رالوی دي
لږنه ډیر غوندي ترخه دي
دگنډیر غوندي ترخه دي
خو هوسی یې خوري په خوند خوند
خدای شته ډیر ورته خواږه دي
په شیبه کې یې بس تش تیونه ډک شول
چې په پنبو یې تی لگيږي
پروښو یې تی لگيږي
تکی تکی سپینې پی دي
دوښو پر پانو لویږي
له نشې او له مستی نه
دهوسی ملالی سترگې
سرې شوې خرخ وهي گله یږي
دزمری غوندي حلبيږي

لکه دوي ډيوې بليږي
په قدم قدم روانه
مسته مسته ده نشه ده
دازرينه هوسۍ گوري
نن دشنو ميو شيشه ده
دزړه سرته يې ورکړې
ديرغل لږم لسه ده
کش او کړپ يې لري واوريد
څه يې شک په رڼه کې تير شو
ناڅا پي يې ليوني غوږونه څک کړل
سره په وينو خوله ليوه يې لري وليد
يو سور سوی يې په زړه تيرو بير شو
نيزه بازي يې له خپل قهر ځيني جوړ کړ
دجنگي آسپې په شان پر ليوه راغله

دهوسۍ په بنکر پيلي

دځنگله دليوه زړه دى

له دې زړه نه دهوسى د شيدو بوى ځي

له شيدو ځني دلمردشغلو بوى ځي

د چمبې له خواږه غږنه

څه د سو يو نغمو بوى ځي

۱۳۷۶ دروژې مبارک مياشت پيښور

په ټپو بې ژبې واکړی

غرله غرد سره نښتی

جنگوي تندي د کاهو

سل منی ډبرې ر غړي

ته و امیندې دي دبیا نو

له اوږو بې خور جینونه

لاندي لویږي د گلپانو

میندې بورې پر گور گورو

پر کر کنو پر ممانو

درمندونو کې راتوی شول

کتوري دا ورله زانو

لمر هم ټول سیوري وژلي

د ژوندون د شنو بکيا نو

د شیرین وطن په نوم دي

فرهادي تیشه در واخله

ډبرینې دروازي کره

ددې غرونو خچې پچې
چې غولا نځې يې شي ډکې
دژوندون چينې دي وچې
په دې غرونو کې بنديان دي
زرسيلو نه د طوطيانو
په نبا تو يې ماړه کړئ
په شکرو يې ماړه کړئ
د مرگي تندي خپلي
په سندرو يې ماړه کړئ
چارانجه ورباندې څنډلي
چا په غشو دي ويشتلي
پر تپونو يې دواکړئ
په تپو يې ژبې واکړئ
په کت کت يې په خدا کړئ
آوازونه ورته راوړئ
پروازونه ورته راوړئ
دوطن په شنه آسمان کې

بي خواره واره په سپل كړئ
پرې جارود جنگ لوگي كړئ
جوړ د سولې ترې امېل كړئ

* * *

له تبي درواخله پاستي
چې دم ډول ته ور كړ لا ستی
ډنگه ډنگه د ډول غږ دی
د تپې د كهول غږ دی
زنگوي ستوري په غيږ كې
په گړنگ كې راټول غږ دی
د خپل داغ رانجه يې خنډلي
ناست د سرو وينو په رنگ كې
بيا د سوي غا ټول غږ دی
ورته خيړ دی داسې ښكاري
د نرگس سترگې يې خاري
وايې بيا به كله پاڅي
چې محشر جوړ شي او ناڅي

چې دروح پروچې للمې
نغمې خاڅکي خاڅکي خاڅي
پاس پرې ناسته قمرې بڼکلې
د گل ونې کره خانگه
بې ليندې غوندې رابڼکلې
د آواز غشی بې راشي
داسې خوږ مې پر زړه لگي
چې رگ رگ مې په گډاشي
لاس د يار مې ږدي پر سترگو
ټولې گوتې بې رڼاشي
هغه خدای چې رانه ورک وي
په هر لوري راپيداشي

* * *

حئ چې غشي ليندې واخلو
دليوانو په بڼکارو وځو
يو څو نوې تپې واخلو
په قربان او په زارو وځو

گورئ! دازمور شعاړدی
دلیوه پر سترگوزاردي
هسي نه چې بي پر تشي
چيري و لگيري غشي
چې خرمني بي سوري شي
زمور کار به بيا بنه نشي
هوليوانو ته اخيستي
مور د غشي په تلي دي
چې بي رحمه بي وژلي
سل هو سي او زرکبلي دي
په هنر هنر به وچې
دليوانو کړو خرمني
ترينه و به خريو پاكي
هغه شني خيري وژغني
په وطن کې مو بي شميره
شته درانه درانه توپونه
د دولونو په شان گيدي

وازي خولي لکه ديگونه
چې له خولي نه يې راوځي
دديوانو آوازونه
په اواز کې يې اورونه
بناپيري يې دي وژلي
سو خولي يې کورونه
دديو غږ به ترينه واخلو
شوراو خوږ به ترينه واخلو
د هرتوب پروازې خولي به
د ليوه خرمنه تاوکړو
په کې تود په سراوتال به
سازدسولي او دنياو کړو

پيښور ۱۳۷۶ تله ۲

ته به راحي، ته مي په خوب ليدلي

ته به راحي، ته مي په خوب ليدلي
پرسردي تاو ودهراتي تورد لونگي، د کندهار زليمه *
په کي غونچه غونچه نومبلي تورلشي اوزرين رنگي غنم
لشي لشي باهه دي نېغ وو، شمله دارزليمه
اسماني آس دي ترپنسولاندي مستانه روان و
په شرنګا شرنګ لکه موزونه ترانه روان و
پرمخ روان لکه روانه زمانه روان و
قدم قدم بي وده سرداستا دانو استاد
ته واچي نال نال بي چا جوړوله تيشي د فرهاد
ته به راحي، ته مي په خوب ليدلي
دغه دزيړي زرغوني ترپلو شولاندي شنه غرونه وينې!
زرين وزري طاووسان دي استقبال ته ولاړ
دغه د سرد شفق په شال پتي رنې ويالي رواني گوري!
درته ورينميني خني بيا دي بناپيريو خوري

ته به رايي ته مه په خوب ليدلي
ولي به نه رايي ، نو خود به رايي
چي يي ستا نوم زمور پرته وټک وهلي و په شلو ميخو
ترتورولاندي مو په پرې سرونو ستا په خاطر
شهيدانه رقصونه ډير کړي دي
د خپلو وينو پر خادر مو ستا په نوم ، نفلو نه ډير کړي دي
زمور د پيغلو پيغلو خویندو د سينو په غوڅولو باندي
دي المانو قصابانو چرې ډيرې پخې
راخه راخه د زړو نوبت کې مو نينې دي د پولادو پخې
بون يې واخلې تېرې دارې شي د مرگ ورته له وېرې پخې
ته به رايي ، ته مه په خوب ليدلي
ترتا قربان ، د صوفيانه نظام منصور سرداره
للمي غاټول ته پر خې پر خې ، پسته ور ، بارانه
رنخور وزرونو ته اناره دانگور سرداره
ته به رايي ، ته مه په خوب ليدلي
په خامو پيوها لمدي چرې رندي دي رندي
هغه په تاندو وينو سرې تورې نن زنگ خورلي

خبر به نه يې چې مغرورې قرعوني ککړې
د دريايي قهر زرين غوندي نهنک خوړلې
ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې
د سخې جان سپينو کو ترو درته لويه سلامي نيولې
ترتا جاريزي خوايې ستا غوندي زلمې نيولې
او بنکو تا بيا د جوړو لو ستاو تاج ته د غمي نيولې
کر کې ځپلي يو د سختې مينې ډير تړي يو
يه ترالما سو ځليد ونکيه او څپانده روده
په غورځنگو نو شه په تور کمر کې لاره باسه
زمور د بخت پاچا راځه پنهې دې مه و باسه
ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې
پر سردې تاو د هراتي توره لونگي ، د کندهار زلميه !
په کې غونچه غونچه تومبلي تورلشي اوزرين رنگې غنم
لشي لشي باڼه دې نيغ ووشمله دارزليمه
ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې
ته به راځې ، ته مې په خوب ليدلې

۹۸ / ۱۰ / ۱۹ پيښور ناصر باغ نوې کمپ

بناپیری زما همزولې

بناپیری زما همزولې، او نغمې ترما مشرانې
بناپیری ترگرانی تیره. خو نغمې راباندې گرانی
بناپیری په خوب کې وینې، او بناغلي نغمې راوړي
بناپیری په ویننه راشي، خوبولي نغمې راوړي
بناپیری بده بلاه ده، وانبکي وانبکې له تاک واخلي
زما په زړه کې وغزیرې، رانه واگې دواک واخلي
چې منکر شمه له مینې، دانو خان راته بنکلا کړي
ماشومتوب ته مې را ستون کړي، افسانې راته ریښتیا کړي
بناپیری د اختر شپه ده، زه د برکلي ماشوم یم
مرگي خوراته نیولی، خو ژوندی ددې په نوم یم
له بدرنگ جنگ نه مې ساتي، بنکلي غرونه رانه تاو کړي
شین د شنو بنگرو له شرنګه، ساز د سولي او نیاو کړي
خو چې وخت د بنکلي جنگ شي، شنه بنگري ایسته گوزار کړي
د منصور سکنی خورشې، سپینې لیچې راته دار کړي
زه یې توري د غزل کړم، دلونګو دایې راکړي
خو چې وړې د مستی شم، د شنو بنگو دانې راکړي
ماد ډول په غر کې نغاري، گړنگونو له مې یوسي
د نغمو مسته خپه شي، غورځنگونو له مې یوسي
بناپیری له قافه راغله، زمونږ کلی ور معلوم دی
په لجرومه کې یې کښلي، په ورینمو زما نوم دی
په لمانځه چې ودریږم رکعتونه رانه هیر شي

بناپیری مې زړه ته راشي، جنتونه رانه هیر شي
بناپیری د گلوونه د غوټی نظر به را کړي
بناپیری سخي ملنگه، د خولگی نظر به را کړي
بناپیری د شعر الهام شي، کله کله تری تم شي
د زمري غوندي يې خاړم، بناپیری د هوسی رم شي
بناپیری کلي ته راغله، بناپیری به غره ته بوخم
بناپیری د مینې تنده، بناپیری به زړه ته بوخم
د رحمت وړې راغلي، پر ځنگل به باران وشي
بناپیری تر کوچو سپینه، تکه سپینه غوا به لوشي
بناپیری بیگه ته راشه، اوس مې بڼه کاروبار جوړ دی
په زرگري شپې مې تاته، نن له ستورو نه هار جوړ دی
بناپیری زما استاذه، پر غزلو يې لاس بردی
راښودلی يې په خوب کې، د سندرو پیغمبر دی
بناپیری مې سپینه بازه، شین د زړه کوتر مې و خوري
په پنجو کې مې ورتول کړي، په هنر هنر مې و خوري
بناپیری په سفر ځمه، د خبرو خوری را کړه
خاما خا که شین طوطي شوم، د شکرو خوری را کړه
بناپیری مراقبه شوه، بناپیری خبرې پرېښوې
مروره رانه گرځي، ترې نه مات مې یو بنگری دی
بناپیری ته ملامت یم، ترې شکولی می ځونډی دی
کچ او کیچ يې وړم د لیچو، شنه بنگري به ورته را وړم
د لونگو دمريو، دک ځونډي به ورته را وړم
چې له ځان سره روان شم، بناپیری را سره مله شي
د ستریا متاع مې لوت کړي، مهربانه غوندي غله شي
که نړی مې مخالفه، بناپیری مې په طرف ده

چې امامه د گلونو، او رڼو پرخود صفة ده
د اخلاص خپيرې ورکړم، چې کوم ديو د وسواس راشي
زه چې دومره رياضت کړم، بناپيرى به په لاس راشي
بناپيرى رنگونه راکړه، سرو غاټولو رانه غوښتي
گلابونو او نرگسو، آن چې ټولو رانه غوښتي
بناپيرى په غنم لوكې، زمونږ برکي ته راشي
د حجرود جوماتونو، د گودر کلي ته راشي
ړلى بند له کلي تاو کړي، شين قرآن په غيږ کې واخلي
زمونږ کلی به د امن، او ايمان په غيږ کې واخلي
اوس به ول د څنوراکړي، لوكومه ملا ترمه
يوگيډى قبوله شوې، په آمين دعا ترمه
نور قلم به مې سور گل شي، په خوږ لاس کې مې کرلى
بناپيرى په شين دسمال دې، غوڅ ورغوى را ترلى
که له تندي مرمه مرمه، که ژوندون سراب سراب شي
مرغلره خوله به را کړي، بناپيرى به شين درياب شي

۱۹۹۸/۱۲/۱۲ پيښور

شین همخولی ((دخنکل دلیک حواب))

مینہ می و منہ پہ مینہ مینہ
ستا پر کرکنہ پر ممانہ سلام
ستا دننتر پر زلفو زلفو سلام
ستاد خیبری پر پانہ پانہ سلام
چی ستا پر سرده له کتاره وتی
پر هاغه سترې ناسته زانہ سلام

* * *

لیک دی شه ډیره موده مخکې راغی
هی هی چی زه د حواب تاب نه لرم
د خیال نیلې می گوډ په نیمه لارکې
ملونی یې پری پنبه په رکاب نه لرم
د شعر پادشاه ته یې شاگرد دی یمه
بې له تاشین د شعر کتاب نه لرم

* * *

داسې خومه وایه چی هیر دی ډیر دی

گراڻه پادشاه مڀ ته يڀ پير مڀ ته يڀ
په ويڻه هم زما په سترگو کي يڀ
دسهار خوب مڀ يڀ تعبير مڀ ته يڀ
دزړه هنداره درپسي گړخوم
دهغه ستر نقاش تصوير مڀ ته يڀ

* * *

گراڻه زه ډير دميني وږي يمه
لکه يتيم مڀ پر سر لاس تيروه
ما سره غرونه غرونه مينه کوه
زما پر زړه دهنر لاس تيروه
په تور کمر کي هم چي بنکلي گورم
پري بنه روښان دجوهر لاس تيروه

* * *

خالي لاسونه مڀ له ستورو ډک کړه
چي پري لمنه د سپوږمي ونيسم
ستا وني دنگي دعا گاني زما
دبنکلا عرش ته به خولي ونيسم

دا گیدر خیال وختونه برند دي ولي؟

لنگه زمري به تر لکی ونیسم

* * *

ته دخداي شين باغي بنامارخونه يې

چې گنې تا دلالتنا ويلې

زرگونه کاله تا د حال په ژبه

دهغه ستر جمال ثنا ويلې

تا د بلال درنگ په توري توري

د پربنتو د خال ثنا ويلې

* * *

ما به سوما گنې دخپلې غيږې

دهري شني ونې په سردي قسم

شراب شراب به زما شعر جوړوي

پر شرابونو د کوثردي قسم

له درده ډکه مې غزل توري لره

پر شهيد غاښ د پيغمبردي قسم

* * *

زه چي ماشوم وم افساني مې خوبني
چي ترابان به گل اندامه يو وره
ماوي چي ته به وي قاصد جوړشوي
تابه خبره تر بهرامه يو وره
په دريم گام کي به شول بنکيل ترابان
که دا ولجه به يي دوه گامه يو وره

* * *

ته خو اوس هم له شنو خوبونو ډک يي
په خوب کي ډير زيږي گلان راليږه
دگلابونو په رنگونو کي رنگ
ها سوروزري بلبلان راليږه
يه دسندرو مرستندويه زما
دغزلونو غزالان راليږه

* * *

له مانه بنکليو تبتولي زرگي
خه چي راپاتي وه سندرو وخور
يوخه شين رنگ شوتاته ليک پري ليکم

خه هم داو بنکو مرغلرو و خور
دسر بنیینه کی چي شو گل دفکر
وینوته تـ پـه دبرو و خور

* * *

یو شو خیالونه نوي لوزي لرم
خان سو حوم خود غزل اور غوارم
منم هوسیو دې گیلې راوړي
دا گللی قافیې په پور غوارم
دژوند دریا ب لرم خه مـ په خونه یم
دخپو ژبه وایم شور غوارم

* * *

ان ترسهاره دې غم وینس ساتي ما
شپه رونوم تاته شپیلې غوروم
دناصر باغ د شهیدانو تر څنگ
دهدیرې شاته شپیلې غوروم
ستاد شهید شپونکي ویرنه وایم
د "پسرلي ماته شپیلې" غوروم*

* * *

ستا درنو چينو دتندې مينه
بس د "درويش" په ترانو ماتوم*
"پيکار" اشنا يې له سپين غره راوړي*
خمار دبنگ په پيمانو ماتوم
له ولولو ډکه هوسۍ تلو سه
د "غضنفر" په افسانو ماتوم*

* * *

ته واچې ستا د سيلۍ شغ په کې دی
د "کليوال" مستې سندرې اورم*
د "شاسعود" په پادشهي کې گرځم*
نغمې د "مستې قلندرې" اورم*
چا زهر هم د خندا جام کې را کړل
له چا ترخې ترخې خبرې اورم

* * *

په وينه وينم لکه خوب بنا پيرۍ
پر مايې زيړی د غزل کړی دی

دچا او از لکه دشاتو خوږو
خدا یرو په ماخو یې څه چل کړی دی
وی: ته خبرې کوه چوپ یې ولې؟
کاروانه چیرې دې مزل کړی ده؟

* * *

یوه شاعره هم په خوب کې راځي*
سوریې کمیس وي دالوان اغوستی
شنه یې لستونې لکه ستا بنفشې
اوسپین پرتوگ یې وي دسان اغوستی
ته یې راشین په تورو سترگو کې وي
موسکی نظریې وي ایمان اغوستی

* * *

کله چې وځاندي رښتیا وایمه
غونډی غونډی شي ارغوان گلونه
روښان تندي لري دلمرد ذاته
شني رزغوني کاندې باران گلونه
شرنگ دپایزيب یې وي قدم په قدم

ورپيې وروستو وي روان گلونه

* * *

خوږه خوږه دخپو ژبه وايي
په غورځنگو لکه درياب روانه
لکه تپه په ساز کې تاوه راتاو
سره دډول او درياب روانه
پر بډ رنگيو به يرغل راوړي
لکه دبنکلي انقلاب روانه

* * *

رانه وي شمع لگيدلې پاتې
په شومه دم کې شم له خوبه راويښ
دخوشحالي او بنکې مې سترگو کې وي
په بنکلي غم کې شم له خوبه راويښ
غزل غزل شمه نغمه نغمه شم
ويده قلم کې شم له خوبه راويښ

* * *

شمعې ته گوره خو په سترگو کې مې

دتللي خوب يوستړی سيوری ناست وي
شمع قلم شي او خبرې کوی
پرسرې شي—ن دغزل توری ناست وي
شمع نبتري شي ، شمع و غـخيـري
پرې سور وزری غوندي ستوری ناست وي

* * *

رانژدی زړه ته تر لیلانه ډیري
دالری نه ده چې مجنون دی نه شم
خداى مې دې گل ستا دل منې لري
دچا په سترگو کې زرغون دې نه شم
چې مې له خانگې زر شهبازه جوړ شي
شم دې ادا نه چې ستا زيتون دې نه شم

* * *

زه به په کلي کې کوکنار وکرم
چې ستامچى راشي گلونه يوسي
او که پر کلي زلى ووريده
نوهسې نه چې تش خانگو نه يوسي

خدای مهربان دیگوندی شات شی آشنا
زماله غزل نه دی لفظونه یوسی

* * *

چی ستاله غیری بی گلونه راوړل
مینه دهغی خانگی اوروه کنه؟
هسی په خپلوکی خبره کوو
سپینه خولگی می باندی پوروه کنه؟
ته په ایمان، د شپونکی ورور شپیلی بی
دا سرافیل د شپیلی خوروه کنه؟

* * *

رانه خبره اخوادې خواشی لږ
گرانه چی تیری خاطرې دی گورم
زه چی مرغان اورم چی ونې وینم
ترپانه ویرې خاطرې دی گورم
هیربه می دیروی دومره ډیرهم نه دی
رایادی، هیری خاطرې دی گورم

* * *

د پيښور گرمې به سوي ومه
خوترنم دې د باران را په ياد
دومره بڼا غلې دييلتون هم نه وم
تا کړې په سترگو کې ياران را په ياد
دوبلا په وچو کتابو کې نه يم
اوبنکې لا پيژنم گريوان را په ياد

* * *

بيا پسرلی درغځوي لاسونه
بيا د پنبو بيلو بنفشو موسم دی
ډک د شبنم کنډول پرسر د غاټول
توره بلبله دنشو موسم دی
برگې رمې کوي تکميل د بنکلا
وچې شپيلی دشنو ورشو موسم دې

* * *

غواړمه دوي لسيزې شاته لاړ شم
ستا د زلمې غرخه کيسه راواخلم
پری کروندی د زړونو وکرمه

په لپو لپو تلوسه راواخلم
داغ دبارو تو شته د ذوق پر لمن
اوس به دمبنکو گلکاسه راواخلم

* * *

ها تور کمر پر سر يې سپينه سپوږمۍ
لکه ډولۍ چې پر تور اس تيروي
دي په رڼگ رڼگ کې يې سپين توري راشنه
هره شپه کومې ته الماس تيروي
ته وا چې سر يې پر اسمان لگيږي
د سحر لمر يې پر سر لاس تيروي

* * *

هماغه دی! هغه غرڅه اوس هم وينم
دهاغه تور کمر پر سر ولاړ دی
بنکر د الماسو يې سپوږمۍ ته رسي
سترگو کې ستوري لکه لمر ولاړ دی
د يوه پردي يرغل خړپي يې واوريږد
څک څک، غوږ غوږ، خنجر خنجر ولاړ دی

* * *

غرخه نشه ، غرخه دميو ډکې
خوتنکې خانکې دسوما خورلې
غرخه دشنه ځنگله مجنون وگنې
غرخه دی « ځنې دليلا » خورلې*
ځنگه غلام شي په گل خانگو کې يې
قلمي گوتې دبادشا خورلې

* * *

غرخه پريږده په جنوبي ځنکل کې
دشمال خواته دشمال سره ځم
دبرگ وزرو الوتکو پرسر
له يوه زرین مارغه دخيال سره ځم
دلمر په رنگ ، رنگ سره دانه دباران
خورم په تالی کې زرغون تال سره ځم

* * *

له سپين سالنگ نه يې لمر ټول ونيو
له روس نه دومره الوتکې راغلې

کوچ پکي نشسته خوله اور نه دکي
گوريء داوسپنپنغرکي راغلي
دمه يي وکړه دباگرام پر دکر
داپه لټون دکومي ورکي راغله؟! !

* * *

يو خوشين سترگونا اشنا وگرو
په برگ وزرو کي بنزين واچول
پر خاي دزرونو يي په لاس دشيطان
سينو کي تور کاني دکين واچول
داور بمونه يي دلپولاسو
پردعاگانو پرامين واچول

* * *

دا برگ وزري په دوره راوتبي
زمور دکلي پر سر اور تويوي
دا ظالمان پر خيکرو لي زلميان
له خوان زرونو نه يي زور تويوي
پر سپينو ليچو يي سرپه ونه کړه

ترینه دشنو بنگریو شور تویوی

* * *

راغلی دوربو شاهینانو په شان
سپینو کوترو نه یې بام اخستی
په مازدیگر کې یې چرې دي بنځې
زمور له کلي یې ما بنام اخستی
بس په زخمونو یې نما نځلي یومونږ
رانه یې گورد سره آرام اخیستی

* * *

هغه ده درومي دځنکل پر لور
چې ځوان غرخه رانه عدم ته یو سي
کباب یې و خوري له شرابو سره
بنگردالما سویې موزیم ته یوسي
له مستو سترگو نه یې رنگ د غورځنگ
د مرگ د توري شپې تورتم ته یوسي

* * *

غرخه سری سترگې پاریدلی ولاړ

تر پنبسوزنخیرد «لیلا خنې» راتاو*
هلتته ملا ماتې سوما هم وینمه
ترملايې سړی دورینم کنې راتاو
دماتې خانگې لاس یې غاړه کې پروت
تری سورخندی سپینې مشکونې راتاو

* * *

دبرگ وزرو الوتکووزر
دشنو نبترو پرسرونولگي
یوسیل د سړې اوسپنې غشي راخي
دتور کمر په تېرونولگي
آه دغرخه دپنبتې خړپ مې واوریډ
بلې لمبې یې په بنکرونولگي

* * *

غرخه له ډیره درده کړیکه وکړه
درزوننه وکړل د کمر ډبرو
دخوان غرخه کړیکو ته ټینگې نه شوې
منډه اخیستې ده لښکر ډبرو

ژور گـرنگ له ازانگونه ډک دی
راپنځولی دی محشر ډبرو

* * *

غرڅه دمستی ځوانی درد اخیستی
کله په پنبو کله په سر گـډیري
په گـډیدونکي نظر هرڅه گوري
ونې گـډیري او کمر گـډیري
پرسري بیا دبلا سیوری راغی
چې یې داوسپنې وزر گـډیري

* * *

شونابره برگ وزر و ته ځیر
داله آسمان څنگه پرانگان وریږي؟!
پری زنځیرونه راشیوه شین سترگي
ته واکړی کړی ماران وریږي
خدایه! ورولیره له غیبه درمان
جهان دردونه یې پر ځان وریږي

* * *

دشنه ځنگله په هغه لری خو کي
ماته دبر کلي شپونکي بنکاري
توپک په نښه او دپرانگ په خو کي
داسی په بریدلکه زمري بنکاري
گوره شين سترگونه به بنکارخطا کړي
زړه دتورسترگي کي غورځي بنکاري

* * *

هه هه غورځي له ډيره درده کوي
له ملخي توپک يې اوروريږي
ها سپين زنځير په سرو گوليو ولي
پر هغو شنو سترگو هم توروريږي
په ترپ داوسپني پرانگان تښتي
او پر زخمي غرڅه ټکوروريږي

* * *

غرڅه پرکانو باندي خوله ښخه کړه
په مو ملایي پسي کمر څيروي
غرڅه د ځوان ولي اروا وبولي

په بنکورد تور کمر ټټر څيروي
ته وا ، علي په خليد ونکي توره
ديوه تور کافر ځيگر ځيروي

* * *

له تور کمر نه شنه لښتي روان شول
درومي دکلي ترگو دره رسي
په دی اوبو کي مملايي ده گډه
دژوبلو ژنوتو تر پر هره رسي
ټکور ټکور ژني پيا توري په لاس
ځي دجنگونو تر ډگره رسي

* * *

دشعر باد شاه ستا حماسي افساني
تر حقيقت نه هم ځلانده وينم
تر شعر نه شني وني دي بوري مه شه
دزړه دعا په وينو تانده وينم
تل دي سپوږمي ستا دنښترو پرسر
دنور په تار کي اويزانده وينم

* * *

د تورو لرو په خلوت کې غلی
په شنه چمن کې لکه پیر ناست یې
یار! د سهار د خوب کاروان یې زما
دیوه رنگین غوندې تعبیر ناست یې
زر بنسپیری، مې د زړه تخت گرځوي
پکې بادشاه پکې وزیر ناست یې

* * *

ته د شعرونو شین همخولی زما
د سور وزرو بلبلانو کتاب
ستاله گلونو نه مې رنگ راوړی
ورمې تری خيږي ستا د لیک د خواب
لادې بل باب ته رسیدلې نه دی
کاروان طالب طالب دمینی د باب

په نښه شوي:

د ښایسته غزل بون محمد صدیق پسرلی د غزلونه مجموعه ماته شپیلې. پیاوړی شاعر درویش دراني، زلمې نازک خیال شار عبدالله پیکار، پیاوړی کیسه لیکونکې اسدالله غضنفر، دمستو شعرونو شاعر کلیوال خټک، د درې گوټیزې دایرې شاعر شاه سعود، یوه افغانه سندر ماره چې خوراوازی یې افغانستان رایادوي، زما ایډیال شاعره چې په انساني څیرو کې مې نه ده لیدلې، چې د بوی ښکلې اروا یې زما د تصویر په ورکه جزیره کې اوسېږي چې حضور یې وخت په وخت په شعرونو کې احساسوم د لیلای څنې زموږ په غرونو او ځنگلونو کې یو ډول ځنځیري واښه دي چې اوبدل شوو کو څیو ته ورته دي.

ليونيه سندر ماره

که دگلو خانگه خانگه ، پانه پانه

په روپې روپې خرڅیږي

چې روپې درسره نه وي

ته به څه کړې ته به څه کړې؟؟

که بازار کې د مرغیو پی خرڅیږي

که له غمه وي خوب وړی

لکه سیند چې یو سي مړی

د سهار لمونځ دی قضاوي

په پنجره در ننوتې

د ځنگله توره بلبله

په مینو که کې سندر

په وزرو کې یې ستوري

او په ستورو کې یې پته

له سپوږمۍ درته رڼا وي

په منگول کې یې راوړی

يو تنکي گل دسوما وي
او دغرونو پر سرونو
زيری لمروي خرک وهلی
که له گل نه ، له غوتې نه ، له گل پانېو
لپه نه شي ډکولې
چې يې وشيندي دبنکليو پر سرونو
دبناغليو پر سرونو
او ددنگ دنگو خلیو پر سرونو
داسې وکړه چې داغورډې را نژدې کړه
ليونی يمه له راز دې خبرومه
دبناغليو له انداز دې خبرومه
يوه بنکار ته لکه باز دې خبرومه
که گلان غواړې دغرونو او دگتو پرسرونو
خپلی وباسه په بيلو پنبو روان شه
داغزيو ، دسکروټو پر سونو
دعا تويه کړه له لپې
لپه ډکه وره له ناره

وهه لاره ، وهه لاره
خو د ميني تر تم خايه ورسيري
د بنکلا تر لويه خدايه ورسيري
هاغه پوري خلک وپيژنه دوی دي
چې مې سترگو کې ديار کړي گلونه
اوبه خورته يې له مونږ نه اوبنکې غواړي
د سرو وينو د پرهاړ کړي گلونه
ورته گوره داغزو په خير ولاړ دي
دوه درې نه دي تر زرگونو ډير ولاړ دي
ډکه لپه د سکرو تپو
کړه په پښو کې ورگوزاره
له نرگسه تر گلابه
د بلبلو تر چغاره
يوه شنه لاره پيدا کړه
ليونيه سندرماره

1999 / 10/12 پيښور

ژوند

دنگيدلې يوه تيرې ده له پانه
ده خرگنده گړندۍ لکه بيانه *
يوه غشي په کمان کې خان رانکلې
په هوا کې په مستۍ ځي يوه زانه
د سپورمۍ نغمه په خوله توره بلبله
په مښوکه کې يې تکه سره گلپانه
کومې نجلې په کې تال دی اچولې
پر بيالې باندي ولاړه ده بيکپانه
په اوبو کې منتشر دي دوه تصويره
يوه تابلو ترې نه نه جوړ کړه ناجانه
انځور گړدي انځورونه پنځولې
پرڅه پرڅه دژوندون پر هره پانه

* د بيانيې اورواني تيرې تشبیه د يوه عربي شعر تر اغېز لاندې

شغ

شغ شور اغلي شغ شولاڤي
پولادي برگي کوترې
نه يې زده غومبر دميينې
نه يې رپ وهسي وزرې

پرې اوبنانو مه هارونه
ترها پورې رغزي تللي
داونبسه په پنبو کي بيادي
دگورگرو اغزي تللي

بيا برگي په هوا گرځي
تو غندي ولي راولي
داچي پاس پکي سپاره دي
تر شيطان دي هم ناولي

سورکي اوبن وهي تريکي
په لمبويي پسته وري دي
يو خوگزه تري نه اخوا
غورخيدلي کپري دي

بدرگه

ته دستورو شاته پته
له سپوږمۍ نه ډیره لري
د سحر تورو بلبلو
به راوړې درنه سندرې

لکه لمړ په غره وي
ماز ديگر کې مې موندلې
هلا لي اوږې په غاړه
په اختر کې مې موندلې

له غره کلي ته راغلي
په گودر کې په خندا شوې
پرک دنيا دې کره روښانه
لکه سره سپينه رڼا شوې

کري دنيا راسره رخه
چي ته ماته وي راغلي
چاته مه وايه حالونه
چوپ چوپ غلي غلي غلي

تاچي مالره راوپي
خون دوره آئينه وه
ستا په مخ راته هر کاني
اوډبره آئينه وه

تايي کري بدرگه ده
چي مي او بنکي دگريوان دي
تاله ماسره ژرلي
تول دکلي شهيدان ديبدرگه

دگل په سپارو کې

سپارو کې دگل ، بلبلان بلبلان
وايي وي دې ودان ، داوطن دافغان
چاته ټيټ مه شه ټيټ ، ددې غرونو غرور
دگلو نو غونډۍ ، سکه خویندې دطور
خدايه ته يې شه مل ، په پاک روی دحضور
ډير بناغلي لرو ، مريدان دمنصور
داسر تيري د عشق ، پتنگان دایمان
دارته ځي په زارزار ، يا قربان يا قربان
شپې شوې ډيرې اوږدې ، ورک سبا راولئ
بارد نور قافلې ، درنار راولئ
دیتيم پر خولگۍ ، بيا موسکا راولئ
مهاجرې مرغۍ ، بيرته بيا راولئ

شين بهڪي طو طيان، سپين وزري مارغان
تور لوگي چي دجنگ، ڪري جارو په يو آن
خدای به بيا ڪري راشنه، تورو شپو ڪي سپوڙمي
په گدا به راڻي، په خپو ڪي سپوڙمي
لپي لپي به خڪو، په اوبو ڪي سپوڙمي
زرغونه به موشي، په رگو ڪي سپوڙمي
دوطن مور مو وري، پاس په سر شين قرآن
مخ په لمريو روان، مور دستورو ڪاروان

□ / ۹ / ۱۹۹۹ پيڻور

امیل

گل و رانه گل و، خو دا گل کله دباغ و
پر مخې مې واړوه دتیلو ډک خراغ و
ډیره غریبي وه زما زړه پسې داغ داغ و
شپې دغم اغوستی هغه تور لباس دزاغ و
شین شال دې پر سر و آسمانی رنځ دې راوړه
سړې جامې په غاړه الوانی رنځ دې راوړه
نیمه شپه را پاخیدم عجبه ننداره وه
لوڅه وه سپوږمۍ په شنو اوبو کې را بنکاره وه
لاړمه ځنگل ته دبلبل سوې ناره وه
نوی یې راخستې دسندرو سیپاره وه

سردې نه شو ډک مې ځنگانه ته وو دروړې
مات لاس دژوندون مې گريوانه ته وو دروړې
ماته و په غيږ کې عجب جهان راغلی
کشف و راته شوی لکه ورک جانان راغلی
«تا» بې و کره زړه ته و ماشوم ایمان راغلی
ژبه مې خوږه وه پرې شیرین بین راغلی
ته په خپو راغلی په سندرو کې دې ډوب کړم
سرو سپینو مهینو مرغلو کې دې ډوب کړم
پیر مې بې پاچا مې بې لا سونه به دې بنکل کړم
گام په گام دسترگو برگ اسون به دې بنکل کړم
اوبنکې به دې بنکل کړم ، اما سونه به دې بنکل کړم
راوړه دنرگسو گيلا سونه به دې بنکل کړم
داسې مې خمار کره چې سرخیل شم دمستانو
پانې پانې گل شمه امیل شم دمستانو

سین ته دې گوزار کړم که ویالی ته دې گوزار کړم
گوره مې چې ځان څنگه له تېرې گل نه زار کړم
مینه مینه مینه یم د بنکلي یار دې یار کړم
تار دې په تسبو کې کړمه تار دې دستار کړم
کله الا هو وایمه کله زمزمې به
کله به تسبی اړوم کله هم نغمې به

ڪا واڪه رنھايي

گوره! راروان دي راغي خُغلنده مشال دي
ستوري، ته واغشي سورپه وينو دغزال دي
شپه ده نيمه شپه ده، دنبامارپه خوله ڪي لال دي
پرڪ وهي ديارپه سينه ٽنڊه شينڪي خال دي
شني لمبي له جام خيڙي ڪا واڪه رنھايي ده
ريڊمه له ڊاره خطرناڪه رنھايي ده
ستورو راپه گوته ڪرڙي مستوري بلاگاني
توري توري وني لڪه توري بلاگاني
شاته يي ولاڙي نوري نوري بلاگاني
راغلي راپسي ادڪي موري بلاگاني
هاغه ده سپورمي رانه پنه منڊه شوه روانه
سربه بياراوباسي دوريخوله گريوانه

تپ شي تپ شي تکی تکی پر خه پر گلپانهو
کله کله سوې قلقله راشي د زانهو
باد هم ياغي آس دی خړپ يې وایستو دکانهو
کله په دره کې ششني وکاندي دبیاڼو
شغ شو ، شو پرک مي دېڼو په خواکې تیر شو
نوی مي نظر شو هغه زور نظر مي هیر شو
خه گورم ، دگل پښو ته پرته رامه نجلۍ وه
سپينه را پړیوتې له شینکې بامه نجلۍ وه
دابی شرمه لو خه بڼه پوره خامه نجلۍ وه
خت خت به خندا وه مسته بې جامه نجلۍ وه
ورغلم نجلۍ نا ، درڼو اوبو چینه وه
ومي خښله یخه لکه زر خله کینه وه
بره له ابشاره راروانې دي سندرې
بنکته په گډادي ورته لمنځي اونبترې
ویښې دي غور غور دي او غږ نه کوي ډبرې
جوړ غمي دپرخو دي د شپې توري زرگرې
شپه گوره شاعره شهکاري کوي لگیاده

نن خو دې ليدلې په رڼو سترگوروياده
لپې لپې وينې تويې ټکي ټکي پي دي
پرانگ ته گوره پښو لاندې يې سرې دگل غوټي دي
واوره په ځنگل کې دکبلو سوي سلگي دي
بنخ په هاغه پرښه کې بنکرونه دهوسي دي
وگوره جلال ته دجمال په وينو پايي
دلته هرزوال بس دکمال په وينو پايي

۲۰۰۰/۷/۲ پيښور

د ارواښاد اسحاق ننگيال په ياد کې

غزل

يو شرنگ شو چې د شنو ما تو بنگريو سره ولاړ
يو ورور مې و مين شو بڼاپيريو سره ولاړه
يو ځوان غم يې راپريښود چې سپين زېري به مې کړي
ما شوم شو او د ستورو د گوديو سره ولاړ
سهار زموږ بهير ته و راغلي يک تنها
ما بڼام له ډېرو ډيوه گيو سره ولاړل
زير گل و د گلابو، په سره اور کې و راشين
باران ته تېرې تېرې و زليو سره ولاړ
زرين کبان يې ونيول د مينې په چنگک
ساقې شو د شرابو له کشتيو سره ولاړ
رباب و د چندنو مست په مستو تپو مست
شرنگا يې شوه راپاتې له ځوندو سره ولاړ
سوما زموږ د غره و خو ډېر ژر د ابديت

له چټو چټو پېغلو جينکيو سـ سره ولاړ
فقير و خو چې رام يې کر سپين آس د بادشاهي
د شعر داو و خویندو شهزاد گيو سـ سره ولاړ
يو شين زرغون طوطي و خو حيران يـ مه په دې
په سېل کې د جنت له توتکيو سـ سره ولاړ
مړه شوي گړنگونه يـ ژوندي په ازانگو
شپونکي آشنا مې ورک شول شپيليو سـ سره ولاړ
کاروان د سرو غاتولو يې و خان پـ سي راتـ ول
ننگيال په بدرگه کې له غـ تـ يو سـ سره ولاړ

۱۹۹۸/۵/۷/ پېښور

دلته د ياقوتو چينه

دلته په دي خاورو کي دستورو دک آسمان ويده

دلته مو (ساهو) جانان دي دلته مو ((امان)) ويده

مونږ د ب تصويره يو ، بي لمر د يو

دلته دهندارو غوندي خلنده انسان ويده

مروله تندي مرو ، سترگي پر کوم بنکلي خوږي کاندو

دلته د ((ياقوتو چينه)) لال د بدخشان ويده

دلته دوطن د غرونو شين طوطي دمه کوي

دلته د چند ښوونه دلته ارغوان ويده

اوبنکي د ليلا يې د سندرو توري توري دي

دلته مينه مينه د مجنون خيري گريوان ويده

دلته به په زړه گورئ دانوري سترگي کارنه کا

دلته درمزونو درازونو يو جهان ويده

بنکاري مروردی هغه ورور هغه شاعر زما

دلته دوطن د ((پسرلي)) ((بنکلي ارمان)) ويده

ڊڪ زمونڙ ڌڙو نه ڌي تشيڙي نه روڌو نه ڌي

ڌلته ٽپه ٽپه ڌه غزل ويڌه رمان ويڌه

ڀام ڪوه سلام ڪوه نيسمه چي گستاخ نه شي

ڌلته يو عيار ويڌه يو حوان مرد ميدان ويڌه

ڌه هم پنجه نر مه ڪره دوخت له بل مغل سره

ڌلته يو سرتيري سپا هي د خوشال خان ويڌه

ستري ستري راغي درحمان غير ڪي يي سر ڪينبود

ڌلته ڌڪنڌ ڌسرو غا ٽول بيا بان ويڌه

اروانباد حاجي صيب دولت زي ته !

مضطرب يونن سکون له مونږ نه ورک دی

يو شیرين سپی پرون له مونږ نه ورک دی

چې پرې سترېو لارو يو به سر کيښود

د بهير هغه ځنگون له مونږ نه ورک دی

هر يو توری يې تراوښکونه هم روڼ و

د خوږې مينې مضمون له مونږ نه ورک دی

ما بيگهه ليدلي خوب و

ما بيگهه ليدلي خوب و
چې شپه راشي او بيگهه شي
بيلتون بريد راباندي وکړي
او له غيږمې يار يوسي
مرغلرې تار په تار شي
له اميل نه مې تار يوسي

ما بيگهه ليدلي خوب و
خوک له مانه قمار يوسي
غلچکې په منډه منډه

سور ڇنڊي له ستار يوسي

په ورغوي ڪي مي لال وي

رانه داهم بنا مار يوسي

ما بيگاه ليد لي خوب و

چي سيلاب راشي بنا يوسي

دگودر له جينڪونه

دمنگيو ڪتار يوسي

شين لوگي له ڪلي خيڙي

اور په غيبر ڪي چنار يوسي

زه سهار له خوبه وينس يم

چي خوب راشي دلدار يوسي

دبهيڙ له ڇوني غيڙي

يو سپين ڀيري سردار يوسي

دي دڙوند له مرغلو

د مرگ پيغلي ته هار يوسي

لمدي سترگي زړه داغلي

نن سهار له خوبه وينيم

ته وا ، بنه ږلي وهلي

لاله زار له خوبه وينيم

11 / 4 / 2000

غم

غم دي زما په اوبنکو خکه وکره

پردي ايمان لرمه

نمک حرامه نه دی

کله یې هم چې لاس ورورسیږي

ستا د خندا گلاب ته

له مایې نه دریغوي رابه یې وړي

دوعا

زه چې سره ګلاب ته ګورم

د زړه تنده مې شي ماته

بې اختياره دوعا وګرم

کله گل ته کله تاته.

خدای دې ډېر لري ګلونه

خدای دې نه کړي چې راشنه شي

ستا په سترګو کې ګلونه

امتزاج

خه گلاب گلاب ملگري دې را کړي

زما زړه په گلابونو کې نغښتې

بلبلک دی بلبلک دی

پرې باران د گلابي نغمو را وړي

زه به ولې گيله من يم

که يو څوک دې هم را کړي

د بنمناڼ لکه اغزي دي

خه دنيا خونه ورا نيزي

که همدا په گلابونو

کې نغښتې بلبلک دی

داغزو په لښته ووهي او شخ شي
سور په وينو او از و کړي
ددردونو په وزرونو پرواز و کړي
پانې پانې گلابونه ترې خواره شي
او رنې رنې اوبه يې په سرو اخلي
ما خوږې خوږې نغمې له تانه غوښتي
ما په وينو سرې نغمې له تانه غوښتي
تا هم را کړې زما ربه !
د گلاب او داغزي له امتزاجه
ددنمن او د دوستانو له مزاجه
ستا د د و مره ستر احسان ډيره مننه

۲۱ / ۸ / ۲۰۰۰

گل او بنیاد م

د گل خوراک خاوری، ایری اوسره

لرې رنې او ډیرې خړې اوبه

بیا هم سپیڅلې دی، بنایسته دی، له وړمو ډک دی

سترگې اوزرونه پرې خواږه شي له رنگونو ډک دی

خو ، بنیاد م چې پرینستو ورته تندی ایښی دی

گل ته ورگوري او تراوښکونه رنې اوبه څښي

له تکو سرو منونه خړپ وباسي

حیران په دې یم ، دا بدرنگ ولې شي

۲۲ / ۸ / ۲۰۰۰ پېښور

غزل

پنڀي بيلې وهم منڊي پروت مي غاره کي پتکي دي
خاروان مي ناري ناورې ځي کاروان يې گړندي دي
منگول يې پر لمن کيږدو جوړه زه او جانان مي
تر منځه مويو خداي دي دي خوازه يم اخواد دي دي
گلونو مي پر سترگو دير غل ترلې نيت دي
ما خپل دزړه په وينو لمبولي پسرلي دي
دپت ضمير په باغ کي مي ستا مخ ته مخامخ يم
چي ستا دمخ په مخ راته هنداره هرکودي
رباب يې کره مطربه چي په ترنگ يې ستوري گله شي
داژوند مي دغمونو لمروهلې وچ لرگي دي

له زره نه او بنکو ورشئ له بنکاري نښه خطا کړئ

لينده په لاس را کاري دکبلي په خوله کې تى دى

چې هريو کليوال يې پسې غشي دي راخيستي

شاعريې غرخنې دى که غزل يې غرخنې دى؟؟

بس ستا دبنگرو شرننگ باندي کوي تول دسندرو

په خدا که به کاروان دې پوى په سړدى يا په لى دى

نريزي تنې داوم ژور دغره لورپه څوکه

۱۷ سنبله ۱۳۷۶

غزل

دشپې چو پتيا ديوالي گړۍ ټک ټک ماتوي
او که زرگر غمې د عمر په څټک ماتوي
ستا پر تنکيو پښو مين دى ته خبر هم نه يې
چې په تنها کولا سو کاني د سرک ماتوي
بنايي د بنکليو تور بانه دي له الماسو راشنه
سپيني هنداري چې د زړونو په سترگک ماتوي
داسې سيلۍ له ستوني ونيسئ چې گام وانخلي
څلور گلونه چې په هريوه څپک ماتوي
مسته غزاله د غزل ، د بيا بان کاروانه
کره را پيدا چې د نقاد زمري د شک ماتوي

غزل

له زړه نه راشي لکه سور د وینو خال خاڅي
له سوري لاس نه مې د سپینې سولې سوال خاڅي
خدایه دا بیایې ده د کوم ستوري مری پرې کرې؟!
چې یو شفق وینې له توري د هلال خاڅي
ها غلته لري دننتر په تن کې غشی بنځ دی
ها غلته لري تودې وینې له غزال خاڅي
نن یې دي پاکې د نرگس ډکې یتیمې لیمې
شبنم داو بنکو له لستونې دشمال خاڅي
د خوږ اشنا او بنکې مې بکل کرې هک پک پاتې شومه
تروه سرکه څنگه دشاتوله دیوال خاڅي؟!
دنري تار په صراط وړمه گنهکارې نغمې
په هر قدم کې رانه سرتوئیري تال خاڅي
خاورین جهان کر راته چارنگین بنکی طاووس؟
څوک مې په سترگو کې کاروانه زرغون تال خاڅي؟

۷/۱۱/۱۹۹۵ پېښور

غزل

نه رانه از خوشحاله نه زوی دازردی
نه مې بت جوړ کړی نه مې غوڅ دبست وزردی
خوب مې تنبیدلې که په لاس درغی رایې وړه
ماته چا ویل چې پر خوبونو دې لاس بردی
خم چې له لفظو نو نه دشا تو مچی جوړې کړم
چا وې ژریدلې دلته گل دپیغمبردی
بس دزړه په مراندو خو ملا ماتي لغات و ترم
گرانه! شاعري خه ده؟ اسان غو ندې هنردی
لپه لاس مې ونیول ساقی کرم به ډیر کوی
تاته دې دعا شي خو همدا زما ساغردی
گوره چې کاروان دبلبلانو درته راولي
راغی له ځنگل نه، دگلونو جادو گردی

۱۳/۶/۱۹۹۹ پېښور

غزل

ټول مرور دي نوم د کوم يوه په جام وليکم؟
په دروازه چاته سلام وليکم؟ د ميخانې

پرځای د باز بڼکه به قلم کړمه د غشي
به کوتـــرو ته د بام وليکم مضمون د مينې

گلاب خو ستا د سترگو په خاطر زړه ماتوم د
نرگس ورته امام وليکم صف شي چې گلان دي

راکړی قلم ډاډ د غشي جوړېدلو دا چې
گل اندام وليکم په وينو به داستان د ديو د

ټک لکه لرم را کوي زړه ته څوک خوشته چې يو
ورو - ورو په آرام وليکم د زهرو ذکر به يـي

" کاروانه " ! نه يې مني خو به خامخا وي پکې
که د غزل هره مــــصره لکه خيام وليکم

پېښور ۱۳/۶/۱۹۹۹

غزل

ز مولي رانه دتاندو غزلونو کتابونه
بادونه بي سواده دگلونو کتابونه
سپوږمۍ زموږ دكلي درنو ستورو استاذه
اوبو غوندي روان وايي دغرونو کتابونه
ستا سترگي شاگرداني له تنبلو نه تنبلي
لوستي نه شي دسو لوو زړونو کتابونه
چي ستا وروزو بنو ته مخامخ شو ترينه هير شول
په ياد يې وو دغشو کمانونو کتابونه
يو خوک لکه چينجي دربا بي خانگورگ رگ کي
يو خوک رانه سيزي دچنارونو کتابونه
يو څه الفبا خويي ظالمې زمزمه کړه
چي نغاري په مومسکا کي درازونو کتابونه
غزلي دزلمو به څنگه وکړي غزونې؟!
کاروانه چي خپاره نه شي دنجونو کتابونه

۱۵ / ۶ / ۱۹۹۹ پيښور

غزل

ستا دتورو سترگو خنگ ته را لويديلى
لپي لپي دلفظونو مې ترې ډکې
دشپيلۍ غږو وگړنگ ته را لويديلى
دتندي خال مې په ژبه ترينه واخيست
بختور مې دزړه زنگ ته را لويديلى
سره لمبه. سپيني جامې مابه او کړي
لمر، دواورو ډک سالنگ ته را لويديلى
ما په خوب لیده چې پروت يې و په پنبو کې
د پاچا سرو ملنگ ته را لويديلى
له کاروان غريب نه سر د غزل ورک دی
ستا دشو بنگړو يو شرنگ ته را لويديلى
غرني نظر مې جنګ ته را لويديلى

۲۸/۶/۱۹۹۹ پيښور

غزل

چي ترانو را پسي درستو اقتدا كړې ده
ماته د كلي د گودر جنو دعا كړې ده
خود به لفظونو ته د سرو زرو او به وركوم
ما پيروي ستا د لاسونو د كيميا كړې ده
زما په سر كې پيغلي گرخي دلرغوني زمان
دلته سپوږمۍ رڼا پر څانگو د سوما كړې ده
حق دى چې مونږ يې د زمريو پر خرمن وليكو
د پښتنو تپو سيالي دا وستا كړې ده
په دوو كې هك پك يم له كومې غاړې لاس را تاو لرم؟
دا قهقهه راته ساقي او كه مينا كړې ده
د تار پري كړي كاغذ باد په شان چې هر چا ونيو
دهغه خپل شو ، خپل زرگي رانه هوا كړې ده
چې څوك يې نه مني هو بنسار به وي مستان خونه دي
كنه كاروانه په غزل كې دې بلا كړې ده

٢٨/٦/١٩٩٩ تنې

غزل

ریاضت می لا هم هغسی روان دی
هغه بنکلی په خدای اوس هم راته گران دی
غم دې غل دی پسې غلی غلی راغلم
پروت په زړه کې می غمی ستا د پیزوان دی
ته راشنه شی په سره شال په شنه لباس کې
شین طاووس په سر کې ناست دارغوان دی
یوه شپه په بدرگه دستورو راشه
مادې نوم دورخې زر خله گردان دی
خلور قله می پر خای چُف دی راگوره
ختم کری می په تا پسې قرآن دی
ستا کاروان دې خدای دگل غیبری ته یو سی
لکه پر خه له اغزونه اویزان دی

غزل

مونڊو ڊوه ڊيو ڪيدلو په تڪل ڪي سره ناست وو
باران را وريدلو په ځنگل ڪي سره ناست وو
دخدای له ترنم ځني مو غيري ڊڪولي
نغمي مونڪلولي په غزل ڪي سره ناست وو
له ڊيري خوشحالي مو شپه په اونڪو بدرکه ڪره
بلا اور اور ڪي وو په ځل ځل ڪي سره ناست وو
موسڪي موسڪي ترسترگو پوري هم تللور اتللو
خواره ڊ ڊر زيدلو زرونو تل ڪي سره ناست وو
شڪست وو او ڪه سوبه زمونڊو وارو په نصيب شوه
دميني ڊ جنگ لوبه وه مورچل ڪي سره ناست وو
جرس نه و قمري ڊڪو ڪو ڪو ناري وهلي
کاروانه لاروي وو په منزل ڪي سره ناست وو

غزل

کلي ته به درشمه او پاس به غره ته و خيژو
خنګ تر خنګ به گرځو لاس په لاس به غره ته و خيژو
شني درې که ډيري هم له سپينو او بوډکې دي
ځوبه پکې ځوبه په سره آس په غره ته و خيژو
دوه په دوه به ورک په تور ځنگل کې شو په سپينه ورځ
شپه شوه لکه ستوري د الماس به غره ته و خيژو
ژوند ديوي گرځندي او مستې ميکدي نوم دی
څه سره له خم او له گيلاس به غره ته و خيژو
څه چې ځو د ميني د گلونو له کاروان سره
پاک له انديبنو او له وسواس به غره ته و خيژو

د عاشورا ورځ پيښور ۱۳۷۸

غزل

بې سپوږمۍ يم د يوې تورې شپې په شان يم
ستا تر زلفو هم زر خله پریشان يم
له باران او بڼکو مې شنې زرغونې شنې شوې
لمر ویشتلې هم دورانگو په کمان يم
سوروزری د زرگي بلبل مې ورک دی
لکه ږدن دانه دانه تیت و پاشان يم
مجال نشته چې زرینه هوسی راشي
دیوه وړان کمرد ډډې ارغوان يم
و دې کورته د پاچا دراتگ وخت دی
اوبنکې اوبنکې له خپل زړه نه راروان يم
دا چې يم د شهادت په لمانځه پاي
لنډه دا چې لکه وړان افغانستان يم
ته واما نه يې وژلي سل اوبنان دي
د منزل دنيمې لارې لوت کاروان يم

۱۶ / ۵ / ۱۹۹۹

غزل

پاخه له خوب نه خوب دې ډير شه دخبرو وخت دی
تا وان به وکړې گرانه گران تر مرغلرو وخت دی
دوی په چنډن کې دي خوړلي دمارانو زهر
دشین بڼکو شنو طوطیانو د شکرو وخت دی
دسهار لمانځه ته دا اذان پر خای په غاړو پاڅو
زمونږ په غرونو کې دزرکو د تنخرو وخت دی
گیدې دې ږدم دا وښ په بار کې پسې پلي به څو
بیا دبرو څو دسرگړو دمزرو وخت دی
ځم جوړوم په کلیوال جانان توکری دنظر
دتورو سترگو په تور غر کې دگورگرو وخت دی
چې شومه دم شي شپه پخه شي او ویده شي خلک
کاروان دې اوري کنه دایې دسندرو وخت دی

غزل

اوریدی می هر سهار توری بلبلی
سترگی ستا په نغمو بار توری بلبلی
خدايه ! ژوند می شین ځنگل د چور کوندي کړې
په کې گدی په چغار توری بلبلی
اغزن وخت گل ته د غارې غروندي و
چغیدلي چې په دار توری بلبلی
د نرگس د غم رانجه یې دي خوړلي
چې چوپ چوپ دي د چنار توری بلبلی
رالیږلي ، چې کاروان غزل غزل کړي
د سندرو استکار توری بلبلی

۱۹۹۹ / ۱۱ / ۱۴ نریزي کلي

غزل

کله لري ميکدي ته ، کله بري ميکدي ته
هغه رند يمه چي درومم ، هري هري ميکدي ته
هغه جام زما مراد دي ، چي جانان يي راپه ياد دي
دثواب لپاره راغلم ، ستا کافري ميکدي ته
شپه شوه شنو لمبو اغوستي ، دشيشو نازک لباس دي
شيخه پام کوه رانه وړي ، بيا ډبري ميکدي ته
تير وتم ديار په سترگو ، کله باز کله شاهين شي
ماوي راغلي له جومات نه ، برگ وزري ميکدي ته
له باران دي غيږه ډکه ، ساقی راشه چي گل گل شي
دغو ټيو ډيري راغلي ، بيا لښکري ميکدي ته
دکاروان زړه دي مات مات کا ، چي مينا ته غمي جوړ شي
خامخا که چيرته راغلي ، خوک زرگري ميکدي ته

۱۹/۲/۱۹۹۹ پيښور

غزل

د غرونو خلک یو کارونه د بازار نه کوو
شدل پدل گرځو هیڅ ډول او سینگار نه کوو
د خدای مارغان راځي نغمې د ملکوت غږوي
مطرب ته اړ نه یو او ذکر د ستار نه کوو
د سرقاتل ته هم سلام کوو سلام یې اخلو
ولو یې مخامخ له شانه پرې گوزار نه کوو
په ستن کې تار شو اچلوی د سپوږمۍ په رڼا
څراغ کې تپل نه سیزو دا د تاوان کار نه کوو
له پرانگ څرمنه اړوو چې لنګې غواوې داړي
پر څانګې ناستې مرغکۍ د کاني واره کوو
بې خونده نه یو په خوږه په ترخه بڼه پوهیږو
خورو یې پر هیزله خوږو شاتو د کوکنار نه کوو
زلفې خو زلفې دي چې لاس پرې وهو خوند راکوي
پر پراته پرې هم گومان د ژوندي مار نه کوو
په نیسمه ورځ ترینه راگرځو نه چې ورک شو پکې
پکې اشنا مو نه شته ځکه شپه په بڼار نه کوو
دنګې بڼکلا سره دمینی مزي بیا غځوو
گرانه کاروانه بس خبرې په چنار نه کوو

پېښور ۲۰۰۰

غزل

چې هر طرف ته خم زما تگلوری ته یې ته یې
که شپې شوې هم په لویشته لویشته ستوری ته یې ته یې
قربان له گستاخی مې راته ډیر یې بڼایسته کړې
زه نیغ په نیغ درگورمه کوزگورې ته یې ته یې
یو خاڅکې د شبنم یمه دلمر له ډاره غلی
ژوندی اوسې د سرو گلونو سیوری ته یې ته یې
دنجونو که درپام شو نو امیل ته به دې یوسی
ځلانده دکاروان دغزل توری ته یې ته یې

۲۰۰۰ پېښور

غزل

ستا وحشي بنڪلا به ٽول جنگي آسونه رام ڪري
سل زره لڻڪر به دڪفارو په سلام ڪري
تش منگي به ڊڪ شي درحمت له شرابونو
راغي ، باراني ساقبي به سرې منگولي جام ڪري
ستا عقا بي سترگي به بي گڏي په هوا ڪري
سل زره ڪوترې كه راغونڊي څوڪ پر بام ڪري
زراور اورڪي دهر غاٽول په تش ڪنڊول ڪي
ڪينوه جانانه چي ڏيوه ڏيوه ما بنام ڪري
بنڪليه چي پر سپينه ٽنڊه و غزوي ڪونڇي
شرنگ شي مريدان ڊي توري لري له نيام ڪري
زره په صبرو ساته يو بنڪلي خوبه راشي
هسي نه چي غم يي ڊنيا درنه تمام ڪري
مستي صوفيانه سنڊري مه وايه «ڪاروانه»
گوره په اتني او په گڏا به خاص و عام ڪري
۱۵/۵/۲۰۰۰ دنريزي ڪلي

غزل

ستا خبرې لکه تاندي مرغلرې
وايه ډيرې مې درباندي مرغلرې
دوطن د پيغلو غاړې دي بي هاره
تر بنو يې اويزاندي مرغلرې
پر غوتې شونډو دي گل دخندا غواړم
دعا گانې مې ځلاندي مرغلرې
لمبوزنه تر سر تير شه که يې غواړې
دخپو تر پښو دي لاندي مرغلرې
څوک دلر مانو ساحل ته راوتلی
دريابونه خپ څپاندي مرغلرې
په غربت کې دي شاعره غنا نغبنتي
ستا سندرې او ستا ساندي مرغلرې
پر گودر د کيميا گروکاروان راغی
شني ويالې به شي بهاندي مرغلرې

خوست دنريزي کلي ۱۴ / ۵ / ۲۰۰۰

غزل

نیمه شپه ده وینس یم له یو چا سره غږیږم
بیا مې د سندرو له پاچا سره غږیږم
ناست یم په خلوت کې یو ملنگ د زمانې یم
غلی غلی غلی له غو غا سره غږیږم
نن مې درته ډیرې زاری وکړې خور انغلي
مه رآه ، سبا به زه له تا سره غږیږم
خدای چې را کره برخه د بنار یاره مه کره رخه
خوار غریب او نښه یم له ښکلا سره غږیږم
لاس مې په ځنځیر تړلي پښې په زولنو دي
ستا دشنو ښکړیو له شرنگا سره غږیږم
لاړ شم درمندونه وي ځوانان وي اتنو نه
ډول سره غږیږم له سړنا سره غږیږم
کت کت له خندا نه درته شنه شمه کاروانه
جام یمه زه جام یمه مینا سره غږیږم

۲۰۰۰ / ۵ / ۲۳ پېښور

زمونږ د کلي غنم رنگ شهيد ته

غزل

وطن د اور په سيند کې لامبي زلمي جنگ خوړلي
د کابل جان دنجونو مړي هم نهنګ خوړلي
غچ دشهيدې ليلا واخله منجور مجنونه
د گور چينجو هم ترې خوندي خوندي لونګ خوړلي
زما ياران گورئ د گل روانې ونې بنکاري
چا پر تهر غشي تومبلي چا پر خنګ خوړلي
نن خود سپينو تورو خرپ ته په ميدان ولاړ وو
هغه پرون چې وو دشنو بنگريو شرنګ خوړلي
تاندي نغمې د سريندي له وچ لرگي وروه
نتلي زرونه مو مطربه خدايږو زنگ خوړلي
هغه لشي لشي بانه داشنا نشته نشته
د مرگي ژرندي ومړې ډير دې غنمرنگ خوړلي
غزل يې وانه ورې چې عقل به دې وتمبوي
دې ليوني کاروان دی لپې لپې بنگ خوړلي

غزل

کله دا، او کله دارا کوي يار
عجيبه خوف ورجا را کوي يار
که دلمر غوندي دغره شاته پته هم شي
پر سپورمي واورې رها کوي يار
چې دستور و په تسبو مي شيپې رنې کړې
سپينه خوله به خامخا را کوي يار
دخپې غوندي له غيرې نه مي تبتتي
ددرياب غوندي غوغا را کوي يار
سلامت دي وي ساقې مي دي ورجار شم
که به زهر که سومارا کوي يار
لپې لپې راته ژاړې چې مي وژني
مرغلرې خون بهارا کوي يار
دکاروان مسته غزله دروري شم
خه په مينه مينه تارا کوي يار

۱۹۹۹ / ۵ / ۵ پيښور

غزل

ستوري خاندي ستوري ژاري خبرنه يم؟
دوي راعي؟ که ما ورغواړي خبرنه يم؟
ورځي شپي دي برگي سترگي؟ که پرانگاني؟
راته موسکا؟ که مې داړي خبرنه يم؟
چې زما دزړه دجام شراب يې نوش دي
پنيمان دي؟ او که وياړي خبرنه يم؟
زما زړه ماتوي دوی به چيرته اوسي؟
داغموه کور ويجاړي خبرنه يم؟
دامهين غزل به څوک وايي کاروانه؟
بلبلان؟ که سندرغاړي خبرنه يم؟

شنبه ۵/۵/۱۹۹۹ پيښور

غزل

ولې راته وایې چې لږ وار کوه وار څه معنی؟
کار د مینې کار دی له دې کار نه انکار څه معنی؟
لیچې په لاس را کره چې ولول څنې خورې وي پرې
شرنگ د بنګرو خوند کوي تش تار دستار څه معنی؟
ووايه د ژوند د فلسفې شاګرده ووايه
سر په اوږو څه معنی او سروې په دار څه معنی؟
غاړه کې مې لاس یوسه چې حس لري او روح لري
مړې مړې مر غلرې وړې پیلې په تار څه معنی؟
خلک پکې خدای لټوي ته ماشوم خبر هم نا
پوی به شې او لوی به شې چې سترګې دیار څه معنی؟
دا غریب سړی گورئ له غرونو پرون راغی، نن
دومره جگ بر جونه د سندرو د بنسار څه معنی؟

بنایي چي له دې بناغلي لويه بنکلا ورکه ده
دومره دبنکلا په لټون سترگي په لارڅه معنی؟
لاس دبنکاري څه وايي؟ اوزره دغرڅي څه وايي
غواړمه يوه معنی لایه چي بنکار څه معنی؟
چوپ شمه که ووايم چي دنگه یاره تا بنسیم
خلک راته وايي چي «کاروانه» چنار څه معنی؟

غزل

پکي راتول مو دي تنکي تنکي الماس درنا
مونڙه تل وږي دي په دواږو سترگو پاس درنا
شپه څه بلا ده ، دوصل مخه نيولې نه شي
ستوري و ستوري ته ورو غځوي لاس درنا
دڅيږي خانگو کي به توري بلبکي اوږو
په تورو غرونو کي به تل گرځو په آس درنا
دشپو په څو ، کي شپه پلوي شول ير غل ته تيار
سترگي ورو برينسوه واغونده لباس درنا
ستا دکاروان په مخ کي بيا دتيارو زور ولاړ دي
ساقی تر مورگو پوري ډک راوړه گيلاس درنا

۱۲/۷/۲۰۰۰ پيښور

غزل

کلی لرو غر لرو دستور و دک اسمان لرو
شین دبو ډې ټال گوره نرې نرې باران لرو
بنکلیه لاس راواچوه تش لاسی یو بی برخې یو
روغ یو لیونی موکړه تنی لرو گریوان لرو
راشه او خولی د گلابونو پکې وشینده
مونږه هم خبرې درنو او بو په شان لرو
داسې نه ده هم چې گني وخت له ورکوو دیکه
زړونه لرو ، مینه کوو ، بڼه بنکلی جانان لرو
رابه شي ، پاچا به شي زمونږ د ملنگی په زور
خدای لرو ، رسول لرو ، وطن لرو قرآن لرو

غزل

نه دچا اتل يمه او نه دچا ايديال يمه
يو غريب شاعر يمه او يو غريب ليكوال يمه
وخت و ، چې نږدې له تندي مړوې ما ډك جام دركړ
نه به يم ساقې خو دهماغه جام گلال يمه
سرې او بڼكې د بوري هوسۍ شنو او بو كې گورمه
ناست يم تر چنار لاندې نه قطب نه ابدال يمه
زړه مې پاس د زانې په وزر پورې تړلې دى
پام كوه ، د غشو واله ! زه هم دچا خيال يمه
خداى كه مهربان شي گوندي سره گلونه شنه كړمه
كبر نه مې وساتې دتورو خاورو سيال يمه
هو منم تش لاسى يم خو تا به ډك له گلو كړم
گله ! ماتې خانگې په ما و تره رومال يمه
زه داو بڼكو خاكې ، پر نيم ژواندو پانو پروت بڼه يم
پښې دې پر تندي نه ږدمه ، نه دزني خال يمه

تاریمه تش تاریم ، په بیلتون پسی راوتی یم
تاو به دی تر غارې مرغلرې کړم وصال یمه
ما د زړه خیرات کړی دی موسکه به راځي اخر
چاویل چې زه گنې د سپینې خولگۍ سوال یمه
جاردې چې په سپین لاس دې په تورو کانو وویستم
شپه راغله ، بلیرمه ، د سرو وینو مشال یمه
صبر چې «کاروان» د بناپیری ورغوی پرانیزی
کرنې کرنې پروت په کې دورکو نغو پال یمه

۱۶ / ۷ / ۲۰۰۰

غزل

سپين دتورو ، ورور گنمه تور دسپينو ورور گنم
دواړه مې ددواړو سترگو سپين گنمه تور گنم
پام کوه ! دکفر په فتوی مې چې ونه مانځي
زه خو ميخانه خدايرو سکه دجومات خور:نم
وايمه گلپانې دي له اور نه لپه ډکه کرم
داسې شيبې هم راشي چې سره گلونه اور گنم
څنې دي که شپې دي له سبا دي سپين لاسونه ډک
نن سبا خو ژوند ايله دشنو بنگريو شور گنم
وايي راته دوه جمع دوه ووايه چې څو کيږي
يم شاعر سړی وایم گلونه يې څلور گنم
لمر چې زرین سپر شي اودوینو ورینگی وړي
شنه زرغونه هم مینا توري غوندي منگور گنم
خرڅه يې بنکاري برگی څرمنه په بازار کې کره
څو دبرگی پرانگ اوس دزرینې هوسی کور گنم
نن مې په رنځور و سترگو غلي ورکتلي دي
اوس خو په کاروان دنرگسي غزلې پور گنم

۱۹۹۸ / ۳ / ۵ پېښور

غزل

جنگ به يې وژلې وي ، دسترگو جنگ به راوړي
گورې به جنگي آسان ، د سولې رنگ به راوړي
شنه به يې له نال ناله په شپه اور اور کې شي
تېرو ، نه به شرنګ خيژي او مست اهنګ به راوړي
اوبنکې دخوښۍ به ځي له سترگو خپ چپاندي
غېر کې هره اوبنکه د زړه گوتې زنگ به راوړي
سره سره گلابونه به باروتو کې راشنه شي
گل به شي ، وړمې به شي ، نشې دبنګ به راوړي
زړه زما زيارت بويه دميني د ملنگ دی
بنکلي به رادرومي دبنکلا قلنگ به راوړي
سپين دنباپيری ورغوی پرانيزه کاروانه
شعر دې په خوشبو لمبوه تور لونګ به راوړي

۲ / ۷ / ۲۰۰۰

غزل

پرور کولارو گر ځومه خوری د نغمو
کاروان لرم تر ټولو بڼه ملگری د نغمو
آشنا په خروارو راوړه تارونه درباب
ورواچوه، ورواچوه بخری د نغمو
خنجر د د بڼمن مات شو د جنگي نیلي تر نال
په شنه سهار به چيغې کړي تنخري د نغمو
ترې ایستي له گوت میو ډکو گوتو ده شرنګا
گودر کې لري بڼه مات کودری د نغمو
په غیږ کې یې ځای یې نه گیدی، گیدی، غزل
په شرنګ چې لور ورواچوي لوگری د نغمو
بیګا څوک زمزمه په خوله پیلوځي وه په لاس
سهار پر خانګه ناست و سوز و زری د نغمو
راپا خوه له څو، نه د سندرو سمندر
کاروان په وچکالی کې تند غری د نغمو

۳۰ / ۷ / ۲۰۰۰ پېښور

غزل

دزاره چاودي ناتر سره ارمان رنگ لري ته
گومان حرام دی ، په ایمان دایمان رنگ لری ته
باران باران نظر خو حکه ورومه پرتا
زما دغرونو ، ددرو ، دد امان رنگ لري ته
ملا لي سترگي دي دموسکو آيا تونو چيني
لکه بڼکه دطا ووس دقرآن رنگ لري ته
لکه دي زيږي زرغوني شوي رانيواي دي نه شم
خه شوخ دلمر ، مهين دنرم باران رنگ لري ته
زمونږ دصبر پر کشتيو دي غو غا راوسته
شين سمندريي آشنا خه دطوفان رنگ لري ته
په پښتو ژبه چي خوږي خوږي خبري کوي
تپه تپه شي دغزل درومان رنگ لري ته
دشيپي له ستورويي درواخلي تر نرگسه رسې
داسې په پته په اوبو کي روان رنگ لري ته
دسهار خوب يي که دنيمي شيپي غزل يي زما
زه ستا په رنگ رنگ يم کنه دکاروان رنگ لري ته؟

غزل

مړه شي مړه شي د تکرار له درده توري
نه مري نه مري د خمار له درده توري
د دوو سترگو د بيمار له درده توري
زاره چاود لکه انار له درده توري
دا حمد د شهيد غاښ له درده ډک دی
دا چې ډېر دي بې کرار له درده توري
قلقلې کوي د خيال په شنه آسمان کې
لکه زانې په کتار له درده توري
له سلگويي ډکوه چې سندرېخ شي
تش خومه شه د خپل يار له درده توري
بيا مې خيال ته شرنګيدلي اوښان راغلل
بيا به پرې کاندې مهار له درده توري
بس خودا چې د بلبل سکني ورونه
ستا کاروانه سندرمار له درده توري

غزل

يو گام کيڙدي بل گام واخلي روان په ترنم
او شپه د سپوږمۍ شپه ده ځي کاروان په ترنم
ودان په ترنم دې کړ خالق ه داجهان
چې کله يې وخت راشي کړه يې وران په ترنم
کو ترې خولې په خولې شه په غومبر او په گدا
په شغ دې ځي په غرونو کې بازان په ترنم
گلونه به د سوبې وړي په غاړو کې اميل
راځي به د جانان جنگي آسان په ترنم
بادونه دي چې څاڅکي سره ولي يو پر بل
را وړي دې را وړي دې باران په ترنم
غونډۍ په گلو پټې دي درې درې دی غر
گلپانې په پنځو کې وړي مرغان په ترنم
دميني په لمانځه کې به جانان شي را حضور
دبر کلي بلال کوي اذان په ترنم
را وړي به بڼا پيرۍ درته گلونه د الهام
بس بار به دې کاروانه وي او بڼان په ترنم

غزل

مه درومه يوازي پردي لاره غرخی بودی
ها غلته دلاری تر خنگ پرانگ نیولی خودی
دالشی لشی بانه دي بلی خواته یوسه
دلته په دي کلي کي دشنو غنمولودی
برید کا پرتا، لاس کي دي مورک دکمپیوتردی
خگ غورونه گر خوه دبرگي پیشو میودی
دادژوندانه لوبه گهي او که یی بایلی
گوره لیونی مین دنبکلیو پرپلودی
یوبه دي سم وایي به سپورمی اخیستی اوردی
شپه شوه سورکی آس می ودرولی پر کندودی
گورې او شکرې دي سندرو ته ورگدی
بنکاری چې کاروانه دهندو دوکان دي گرودی

۳/۱/۲۰۰۰ پینبور

غزل

نه مې ساقي ليدلى نه مې ترينه جام اخيستی
ما خو دخپل صنم د سرو سترگو سلام اخيستی
خه ترابان بادونه بيا په بوربو کې کې راغلل
بيده بهرامه بيایې شال دگل مکې اخيستی
بې مینې وخت پر مینې داسې قدغن ولگاوه
مجنون سنگسار شي چې يې تش وي په خوله لام اخيستی
خدايه گردې کاني په لاس را پرتندي يې ولم
خوک مې سهار په ولحه وړې چامې ما بنام اخيستی
هسې نه ويې نيسي بنکار د بنامار پاتې نه شي
دزړه په خرخ پسې مې چا دخنودام اخيستی
خداى خودې نه کوي ، زما دشاعر زړه خوچوي
چې بغدادى کوتروي تورکارغه له بام اخيستی
جانان خبردى دکابل ددردلرنگه گلرنگ
خلک دې وايي چې غزل يې له باگرام اخستی
داچې پرائزي نن دې خيال د بناپيريو تهنى
کاروان د بنکلي او بن له او بنکونه الهام اخيستی

غزل

سهاره وينس يم بيده نه يم که رابولي مرغی
هغه دخداي په غزل مستي سندر بولي مرغی
کاشکي چي ستاسو په انگر کي يوه شنه ونه شم
لاندې ترې تال وي ستا ، په سرکي يې را ټولي مرغی
دزړه پر کښت باندي ير غل راوري فطرت دنغمو
دايې فطرت دی چي غنم خوري اويا شولي مرغی
په پنجره کي چي نغمې دآزادي غروي
ستا دشاعر زړگي کاروانه دي همخولي مرغی

غزل

شعر خيله مست او بن دی خپل خبستن ته نه دی رام
یوسمندر شور دی ذره نه لری ارام
وینبوله مستی نه کری شپه یې دي خوړلي
ده دخپل خبستن د خیال په خوړي کې بادام
منډې وهی منډې د بنکلا په غرور غوکې
کله ترې په لاره پریوځي د روندبارد پیغام
ماته یې نټی د غلامی پرې یې مهار دی
هیڅ د اوښبانه په خوبه نه اخلي یو گام
یو ځل که د خپلې خوبې اوښې باندي چوشو
خدا یرو په ډانگونو که ترې پاڅوی بدن نام
ناز به باندي نه کوي خونیا زور سره بویه
شعر آغا باداری او شاعریې دی غلام
هیڅ یې پیدا نه کړه دی دور کې مستی تزی
سترگې یې گډیرې لکه ډک د میو جام
زر شعرونه شنه شي د شاعر له یوه زړه نه
زر کوترې والوځوي یو شاهین له بام

غزل

گپدی خنې مودل او یا قربان ته واچوئ
ورینمینی لونگی گرد سره میدان ته واچوئ
ترخی خبرې پریردئ کړي خوږې خبرې خوند
شکر د شنو طوطیانو شکر دان ته واچوئ
که گل نشته، امیل نشته، لاسونه خو مو شته
په مینه کې یې غاړې د جانان ته واچوئ
بښپرا ته دعا شوه د یوه بڼکلي کلیوال
د بڼار بڼکلیو وې ډال د غره کاروان واچوئ

سوال

ستا په لاس کې ټولې لارې

له ماور کې ټولې لارې

دد نیا له سترگو پټه

یوه لاره ماته راکړه

چې درگ په شان درزیرې

چې د زړه تل ته کوزیرې

غزل

چي تير کري دي پرون دلري وادي
مستانه رادرومه نن دبيري وادي
گوريء ٽول به پستانه ڊول ته گديري
مونڙه تير په بدرگه ددري وادي
په چغار کي بلبلي دردونه نغاره
شنه طو طا! راغلي ستا شكري وادي
خولگي راکره مالونگ ژوولي دينه
ستا په خنو کي زما دبيري وادي
ما دخيال په قاف کي ډيري شپي رنهي کري
پري واره به راخي دپري وادي
خوري رمي به دغزل دغزالانو
دبنکلا دداسي وږي زمري وادي
کاروان خه په شرنگيدلي قدم راغي
بنابي نن يي دغمو دوري وادي

۲۳ / ۳ / ۲۰۰۰ پيښور

دعا

ډوډۍ دې مولا گرمه لره يخ گړي دې ډير شه
شو دې مستې تر شاتو پورې زير غوري دې ډير شه
داجم گودر په بنكليو پاک لمنو پيغلو ډک شه
تورزن زلمي لښکر لښکر د بخت سړي دې ډير شه
اصيل اصيل آسونه دې گلې گلې روان شه
چې ستن ترې خطا کيږي نه ټوپک بورې ډير شه
غنم ، جوار ، اوربشې ، لونگۍ مهيني وريجي
باغونه ، ځنگلونه ، گلان سره زيږي دې ډير شه
نغري باندي دې باندي مه شه هيڅ دغم کتوه
چې خنډ شي مير خمن ته د منزل خوږي دې ډير شه
دچم يوې نجلۍ ته «کاروان» داسې دعا وکړه
پريمانې دې چمبې چمبې او شنه بنگړي دې ډير شه

۲۰۰۰ / ۱ / ۲۰ پيښور

غزل

هغه له شور نه ډکې گوتې نری نه شته نه شته
چمبې چمبې که شته دچم جینکی نه شته نه شته
شوي دبلبل دنعمو تاندې چينې وچې وچې
پرڅي لمرونو دي خوړلي غوتې نه شته نه شته
دپرانگ پنجه راوینبوي، کبلي دژوند له خوبه
په تور ځنگل کې هم زرینه هوسی نه شته نه شته
له خیالي لاس نه مې دکب غوندې نغمه نسويږي
شپې رڼوم خو دالهام بناپیری نه شته نه شته
دزرگي نښه تور توپک ته په ورغوي کې وږم
خو بیا مې هم په برخه سپینه خولگی نه شته نه شته
دښو ستنې راوړه اوښکې زما ټک وهه پري
گریوان مې گوره په کې نیمه تنی نه شته نه شته
شوبلو نیولی دکیردو ځای په دښتو کې دی
تر شیرازی کوټرو سپینې کوچی نه شته نه شته
ستړی اوښبه یم خوب کې وینم دورینبمو کاروان
سرتنه سرگړي کړم سرویردی شری نه شته نه شته

غزل

هغه افغان گل يې چې گاجين به مسلمان کړې
هند به مسلمان کاندې او چين به مسلمان کړې
ستا خوږې خبرې کرامات لري شکرې
جار دېشمه بنکلي نازنين به مسلمان کړې
تورې برگې سترگې دې دستور و ډکې شپې دي
نازدې که لږ و بين شي تور او سپين به مسلمان کړې
زرکې او کوترې خودهسې هم ملگرې
باز به دې غلام شي او شاهين به مسلمان شي
تور کمر د تور کفر به طور غوندي رناکرې
شنه لمبه شه وچ که وي راشين په مسلمان کړې
بنه له درده وژاره چې او بنکې دې الماس شي
تاوتر سپينو غاړو لونگين به مسلمان کړې
گورې به کاروان دمريدانو به دې مل شي
ډير له شعر منکر ، ملحد ، بې دين به مسلمان شي

۷/۱۲/۱۹۹۸ پيښور

غزل

وچکالي راغله او برنگه شته که نشته
مرو ، دژوند په شاني دنگه شته که نشته
چي يې لفظ و بادام زړي ، خندا نقل
هغه شوخه ، هغه شنگه شته که نه شته
باد شاهي دزړه مې بيا بي شه نشاه شوه
تاسي وگورئ ! ملنگه شته که نشته
پرتهر لاره دماتو مردکيو
کومه لاره تر لونگه شته که نه شته
چي تر سولي سپينه خوله په خدا را کړي
په ژراستري له جنگه شته که نشته
چي کاروان يې د سندرو بنا پيري کړي
خوک تور سترگي غم رنگه شته که نه شته

۱۹۹۸ پيښور

غزل

بت جوړوم بت ماتوم ياره دا هنر لرم
زه دزړه په کور کې له خلیل سره آزر لرم
کله د چندن ونه شم کله هم بنامار شمه
شنه طوطيان که راشي بې شکر نه يم شکر لرم
دنگو دنگو خو کو ته جنډې جنډې د سوبې وړم
گوبنې پاتې نه يمه د سرو گلو لښکر لرم
سین د مرو او بویم خو چې سپین مخونه مينځمه
شورشمه غوغا شم ډکې لپې د گوهر لرم
سپينه خولگۍ را سپينه کو تره سپينه سوله ده
شین دزړه شهباز په جنگ کې ژوبل او ژور لرم
سپین دستورو مېخ مېخ مې د شپې پر تا بوت بیا وهي
سپین کفن سهار لرم، زیرې شهید دلمر لرم

سوي پتنگان مې دلمبو دورو، وړي دي
پوخ په هديرو کي مې دبلو شمعو کرلرم
فصل دنکريزو مې داوسپني رلي وهي
غوخ دخپل ماشوم ارمان لاسونه په خنجر لرم
ما ورته کاروان داوښکو پرخي، پرخي، پرخي که
گل به شم جانان مې دکلونو پيغمبر لرم

غزل

منصور چي ڇني ڇنڊو هي دستار و غور ڇوي
په يوه چيغه به سل زره كفار و غور ڇوي
سيلي دميني راغلي بر بو کي دميني هم
له شيخ نه به دخامو خبنتو بنار و غور ڇوي
غم مه کوه ژوندي په وي ټپي دملالي
شني ټکي که آسمان پريکه زار و غور ڇوي
دا ستر انځور گرو گوري کاني کوي که نه؟
په سرو مالو سترگو کي خمار و غور ڇوي
درند تڙي نظر پرواگو پام لره لږ ډير
خولي د سپين ساقبي پر سره رخسار و غور ڇوي
« کاروانه » غزل بوله که دې توري شول تمام
له غارو نه به نجوني درته هار و غور ڇوي

غزل

درې واړه پر ما گران دي اول يار زما دکلي
چنار زما دکلي او کوکنار زما دکلي
پسري لري تُوري دهُما دوزر سيوري
تکري زما دکلي او دستار زما دکلي
حجرې موله جرگه — له مرکونه تشې مه شه
گودر ته جونسي درومي په کتار زما دکلي
په ډول په گداگانو مرور ياران پخلا کړي
رباب زما دکلي او ستار زما دکلي
ها پوري دغره سرته حنخير خپور گلونه خيژي
شاييد چې په ولجه به شي بهار زما دکلي
شپونکي زما دکلي بويه کشر اسرافيل دي
دنیا ته به مـحشر خي وار په وار زما دکلي
درياب کې دسندرو به خپې خپې شي
تپې تپې تپې په يکه زار زما دکلي
ترې ستوري په نيزه کې دغزل کاروانه راوړه
سپورمې به خامخا درنبيي لار زما دکلي

غزل

خدای په کي بنکاري له هنداري جوړدي دالاسونه
له خپلو اوبنکونه يې ډک دي ددعا لاسونه
شه کشمالي شمال يې ستا د مستو خنور اور
نرگس له شرمه په اوبو کي وهي بيا لاسونه
ظالم پاچا کړی اعلان دی چې بس ټول غوڅوي
که بيا چمبوته غځيدلي وو دچالاسونه
د اوبو تږی نه يم بلې تندي واخيستمه
بنکاري اوبو کي سپينې توري د ليلا لاسونه
د نبت تر خنو کي د شپي، زريني ږمنځي وهي
سپوږمي په پوره واخلي له ستورو درنا لاسونه
تش لاس به ولې يم کاروان غزل په لاس کي لرم
ما هم د چاپه مخ کي بنکل دي د مولا لاسونه

د نثار صيب دمه ځاي ۱۷/۶/۱۹۹۸

غزل

منم په هرڅه کې احتياط منمه
خويو په مينه کې افراط منمه
غم له مجنون سره مسلات کومه
نه د سقراط نه د بقراط منمه
تا سره هره جامه بڼه بنکار يري
دا هنر کله د خياط منمه
کاروان که ومري سکې هم نه لري
خوږې سندرې يې په سقاط منمه

غزل

شيې چي زلفي نه شوي مخ د سپين سهار خطا کا
تور کفار خو لاره د مکي د بنار خطا کا
غشي په برم ورکړه چې بنکاري ته موسکه نه شي
تاودی له کوترې نه چې سرد مار خطا کا
شيخ که د رباب په شرننگ کې بنکلي آشنا وليد
ډيري به يې گوتې د تسبو له تار خطا که
خوب وينمه لمر پلي په شنو دروکې گرخي
لال د بدخشان به له خولي شين بنا مار خطا کا
ستا د رنجو او بنکې يې لفظو نه د غزل دي
ستا شاعر طوطي شو شکري چغار خطا کا
لرېمه شه تور سترگي دا د سپينو ورځو ستوري
ډېر شه ډېره مخي چې له شپونه وار خطا کا
راوله کاروان گلونه راوله سپر ليه !
پريږده چې له مستو لارويو لار خطا کا

غزل

یو خو بڼکلي رندان به میخانې ته راولو
لښکر گلان به للمې زمانې ته راولو
ما زړه ستاد و عدو د لاسه شین راوړی دی
ستا سپینه خولگکی به بهانې ته راولو
شپه راغله حئی وزرې د رڼا ورواغونندو
ډیوه به وزر سوي پروانې ته راولو
یادیرې مې نن بیا د نيزه بازو نجونو جنگ
د چا ملالې سترگې یارانې ته راولو
دیوان به راگوزار کړو د تخت له سلېمان
رښتینې بڼاپېری به افسانې ته راولو
جنډې د سخي جان به مې جانان ورپوي
سرتېري ملنگان به نذرانې ته راولو
چې پرې کړي د مغلو د بتانو کپړی
پښتون د ازرزوی به بتخانې ته راولو
د غرونو، د ځنگلونو دی گها ته شوی زړه
کاروان "به یوې مستې ترانې ته راولو"

غزل

د بدرنگی له سیند او باسو د سندرو بپړی
الله لاهو مه کړې د بنکلو مساپرو بپړی
د خو کیردیو او یو خو دانو خورما په بدل
لاړې عربو ته د لمنخو، د نښترو بپړی
مور ته رادرومي الوتکې له مارانو ډکې
له مور نه درومي د نرگسو نیلوفرو بپړی
د آشنا سترگې شوې د تورو گربتانو خالي
زمور لپمې د سپینو اوبنکو د کوترو بپړی
مور د تیارو د جزیرو په غېږ کې ژوند تپرو
له مور نه وړې ده رنډا د ستمگرو بپړی
مور ته زخمونه د خيگر د سترگو اوبنکې پاتې
پاریس ته ځي د زمرو د د لاجورو بپړی
مور د شهیدي خور تکرې کړ د جونگرې پرده
لوتمارو باردي د رخامو د مرمرو بپړی
په هر غزل کې یې رنگونه جادوگر جادوگر
کاروان ولجه کړله د خیال د جادوگرو بپړی

غزل

زمونږ د اوبنکو مرغلرې گوندې آب نه لري
د وخت خدا نه زده که سوال ته مو ځواب نه لري؟
پر ما ين ختلي دُرځو ورکه بسو گې وديږي
د آدم لاس په جنگ کې پزې تاب د رباب نه لري
اوس مونږ په زړونو کې سجدي کوو لمونځونه لري
جومات مو ويشتی الوتکو او محراب نه لري
د جنگ چينجو يې د سرتولي پانې وخورلې
په حافظه کې مو تاريخ د سولي باب نه لري
پر مونږ راوړي دپولادو او داوړ له اسمان
گنې شينکې آسمان دا وسپنې شهاب نه لري
چې دنظر پرسکو ووهې تپا پې د موسکا
هی ددين پر با جهی شه هيخ ضراب نه لري
د رستم زړه غواړي کاروانه شعر خه ټوکې نه دي
پردې سرکشه رخس دې پام لره رکاب نه لري

۱۳۷۶ د لړم میاشت پيښور

غزل

و گوره او نښه راوړی بارد گلابونو د ب
خوب وینم، بلبله وایې وارد گلابونو دی
غرونو ته سوما ختلي کلي ته نر گس روان
بس باچا گلاب دی او ټول ښارد گلابونو دی
تللی هغه وخت چې تار دیم یې و تر خانگوتاو
وایې له ژوندون سره اوس تارد گلابونو دی
راغله بلبله که پر هندارو یې وزر موشل
خان به په کې گوري پرې غبارد گلابونو دی
خواکې یې راشین شو تر کړی یې خانگې خانگې تاو
دار که خونړی و خونن یارد گلابونو دی
دواړه په لانجه وو خو شاعری یې شو تر منځه برید
شپه د سپینو ستورو شوه د سهار د گلابونو دی
وگورئ کاروان ته له نغمونو یې وږمې راغلي
داسې شاعر نه دي عطار د گلابونو دی

۱۵ / ۱۰ / ۲۰۰۰ پېښور

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**